

คู่มือผู้เรียน

การเชื่อฟังมนุษย์

การปลูกฝังทัศนคติในการยอมต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ

9

การศึกษาในกลุ่มสำหรับคริสเตียนใหม่

การเชื่อฟังมนุษย์

การปลุกฝังทัศนคติในการยอมต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ

โดย เดวิด เบทตี้

คู่มือผู้เรียน

ฉบับที่ 1

การเชื่อฟังมนุษย์

คู่มือผู้เรียน

โดย เดวิด เบทตี้

ฉบับที่ 1

ข้อพระคัมภีร์ใช้ตามฉบับปี 1971 ของสมาคมพระคริสตธรรมไทย TH1971 ฉบับอ่านเข้าใจง่าย (ขจง)
และพระคริสตธรรมคัมภีร์ไทย ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย

เอกสารทั้งหมดได้จดลิขสิทธิ์โดย Copyright © 2018, Teen Challenge USA.

เดิมที วิชานี้ได้ถูกตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษชื่อ *Obedience to Man 5th edition*

เอกสารเหล่านี้อนุญาตให้ผลิตและแจกจ่ายเพื่อใช้กับทีนชาลเดินจ์และพันธกิจซึ่งคล้ายคลึงกัน ใน
คริสตจักรท้องถิ่น ในโรงเรียน องค์การและกับบุคคล เอกสารเหล่านี้ยังดาวน์โหลดจากอินเทอร์เน็ตที่
เว็บไซต์: www.iTeenChallenge.org สงวนลิขสิทธิ์ในการผลิตและจำหน่ายนอกจากจะได้รับอนุญาตเป็น
ลายลักษณ์อักษรจากทีนชาลเดินจ์สากล

วิชานี้เป็นส่วนหนึ่งของ *การศึกษาในกลุ่มสำหรับคริสเตียนใหม่* ซึ่งได้รับการพัฒนาเพื่อใช้ในคริสตจักร
ในโรงเรียน และพันธกิจเรือนจำ ทีนชาลเดินจ์ประเทศไทย และพันธกิจซึ่งคล้ายคลึงกันที่ทำงานกับ
คริสเตียนใหม่ ในวิชาเรามี คู่มือครู คู่มือผู้เรียน สมุดบันทึกโครงการ การสอบ และใบประกาศนียบัตร
สำหรับผู้จบการศึกษา หากสนใจรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชานี้สามารถติดต่อได้ที่...

ศจ.ปรีชา แสงคง

ทีนชาลเดินจ์ประเทศไทย

ตู้ ป.ณ. 2 คลองจั่น กทม.10240

โทรศัพท์ 08-1555-0329

Email. ps.preecha.s@gmail.com

www.teenchallengethailand.org

Global Teen Challenge

PO Box 511

Columbus, GA, 31902 USA

Email: gtc@globaltc.org

Web: www.globaltc.org และ

www.iTeenChallenge.org

แก้ไขครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 11-2018

สารบัญ

บทที่ 1. ความจริงพื้นฐานสำหรับการเชื่อฟังผู้นำของเรา.....	4
ก. อะไรคือประสบการณ์ชีวิตที่เรามีกับผู้นำของเรา?	4
ข. ผู้นำคนใดที่เราควรเชื่อฟัง?	6
ค. จงพัฒนาท่าทีของการเชื่อฟัง	8
ง. การเชื่อฟังมนุษย์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรัก	13
จ. แนวทางที่จะช่วยเราให้เชื่อฟังผู้นำด้วยความรัก.....	15
บทที่ 2. สามระดับของการเชื่อฟัง	18
ระดับที่ 1: จงเชื่อฟังเพราะว่าเราถูกบอกให้ทำสิ่งนั้น	18
ระดับที่ 2: จงเชื่อฟังและค้นหาเหตุผลหลักว่าทำไมผู้นำจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้น	20
ระดับที่ 3: จงเชื่อฟังด้วยตัวของเราเอง	22
บทที่ 3. เราควรจะตอบสนองอย่างไรขณะพูดคุยกับผู้นำของเรา?	24
ก. จงอย่ากล่าวโทษหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำของเรา	24
ข. จงให้การตอบสนองของเราตั้งอยู่บนความคิดเห็นของเรา.....	25
ค. จงพูดในลักษณะที่จะช่วยผู้นำของเราให้บรรลุเป้าหมายของเขาหรือเธอ	25
ง. จงตั้งเป้าหมายไว้ที่ว่าเราจะตอบสนองอย่างไรเมื่อปัญหาบางอย่างได้เกิดขึ้น	26
จ. จงกำหนดขอบเขตเวลาในการที่เราจะพูดคุยกับผู้นำของเรา.....	26
ฉ. จงมองดูที่พระเจ้าเพื่อรับกำลังในการกระทำสิ่งนี้ให้ถูกต้อง	26
บทที่ 4. เราควรทำอะไรเมื่อผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่งที่ไม่ดี?.....	29
ก. จงประเมินสิ่งที่เราถูกบอกให้กระทำนั้นด้วยความระมัดระวัง.....	29
ข. จงค้นหาเหตุผลหลักที่ทำไมผู้นำจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้น	32
ค. ถ้าเหตุผลหลักนั้นเพื่อประโยชน์ของเราโดยที่ไม่ใช่เป็นบาปแล้ว เราก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังผู้นำของเรา.....	33
ง. ถ้าเหตุผลหลักนั้นเพื่อทำให้เราทำบาปแล้ว เราก็มีความรับผิดชอบที่จะไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา	34
บทที่ 5. ผลลัพธ์ของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา	38
ก. ผลลัพธ์ของการเชื่อฟังผู้นำของเรา.....	38
ข. ผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา.....	41

บทที่ 1

ความจริงพื้นฐานสำหรับการเชื่อฟังผู้นำของเรา

ก. อะไรคือประสบการณ์ชีวิตที่เรามีกับผู้นำของเรา?

พวกเราแต่ละคนล้วนมีเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับผู้นำและการที่พวกเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเรา เราอาจมีเรื่องราวบางอย่างในทางบวกที่เราได้รับการหนุนใจ หรือไม่ก็มีความทรงจำกับบรรดาผู้นำที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ที่สร้างความเจ็บปวดและภาพนั้นยังคงทำร้ายจิตใจเราอย่างมาก

ในวิชานี้เราต้องการที่จะสร้างบนประสบการณ์ในอดีตของเราและสำรวจอย่างระมัดระวังถึงวิธีการที่พระเยซูทรงต้องการให้เราตอบสนองต่อผู้นำของเรา ความจริงโดยพื้นฐานก็คือว่าพระเจ้าทรงต้องการให้เราเชื่อฟังผู้นำของเรา แล้วอะไรคือประสบการณ์ของเรากับบรรดาผู้นำของเรา?

1. ประเด็นของการไม่เชื่อฟัง

พวกเราทุกคนล้วนเคยต่อสู้ดิ้นรนกับการไม่เชื่อฟัง สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ปัญหานี้เริ่มต้นตั้งแต่มายังเป็นทารก เราทุกคนล้วนเข้ามาในโลกนี้พร้อมกับแนวโน้มที่จะไม่เชื่อฟัง แม้ก่อนเรียนรู้ที่จะพูด เราก็ค้นพบทักษะของการไม่เชื่อฟังแล้ว นับตั้งแต่ยุคแรกเริ่มเป็นต้นมาเราได้พัฒนาความเชี่ยวชาญของการไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง

ผู้คนมากมายค้นพบว่าในช่วงวัยรุ่นของพวกเขาเป็นช่วงที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งกับพ่อแม่และผู้นำคนอื่น ๆ บ่อยครั้งการไม่เชื่อฟังทุกครั้งไปนั้นได้นำสู่ผลลัพธ์ที่เจ็บปวด ยิ่งเราอายุมากขึ้นเท่าไร ผลลัพธ์ก็จะยิ่งร้ายแรงมากขึ้นเท่านั้น ทุกวันนี้ผู้ใหญ่หลายคนกำลังอยู่ในคุกก็เป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

2. ความขัดแย้งกับผู้นำ

บ่อยแค่ไหนที่ความขัดแย้งที่เคยมีกับบรรดาผู้นำของเราเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาของการไม่เชื่อฟังของเรา? บ่อยครั้งที่การโต้เถียงระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่ได้ระเบิดออกเป็นความขัดแย้งที่ใหญ่โต ณ ศูนย์กลางของความขัดแย้งมากมายเหล่านี้คือประเด็นปัญหาของการไม่เชื่อฟัง ถ้าหากความขัดแย้งเหล่านี้ไม่ได้รับการแก้ไขก็จะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่แตกสลายได้

บ่อยครั้งที่การกระทำที่ไม่เชื่อฟังอย่างหนึ่งสามารถก่อให้เกิดการไม่เชื่อฟังอีกอย่างหนึ่งได้ เป็นเรื่องง่ายที่จะพูดกับตัวเองว่า “เรารู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา ไม่มีใครมาเปลี่ยนความคิดของเราได้!”

เราอาจมีความทรงจำที่เจ็บปวดเกี่ยวกับผู้นำบางคนปฏิบัติต่อเราอย่างไม่ถูกต้อง ความจริงที่ว่าผู้นำคนนั้นอาจไม่น่าไว้วางใจแต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะสามารถปฏิเสธทุกอย่างที่เขาพูด เรายังมีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังผู้นำแบบที่พระเยซูจะทรงตอบสนองหากว่าพระองค์อยู่ในสถานการณ์ของเรา

ถ้าหากพระเจ้าทรงขจัดบรรดาผู้นำที่ไม่สมบรูณ์ออกไปแล้ว เราก็จะไม่เหลือผู้นำอีกเลย และเมื่อเรากลายเป็นผู้นำเสียเอง พระเจ้าก็จะต้องขจัดเราออกไปด้วยเหมือนกัน!

พระเจ้าประทานพระเมตตาแก่เราทุกคน ข้อพระธรรมทั้งหมดในพระคัมภีร์พูดถึงการเชื่อฟังบรรดาผู้นำซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้เรา พระเจ้าทรงรู้ว่าไม่มีผู้นำคนใดที่สมบรูณ์พร้อมแต่พระองค์ก็ยังคงบอกเราให้เชื่อฟังผู้นำของเรา

3. นิสัยของการไม่เชื่อฟัง

การไม่เชื่อฟังอาจกลายเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปในชีวิตประจำวันที่เราแทบจะไม่คิดถึงด้วยซ้ำไป การไม่เชื่อฟังแบบนี้จะกลายเป็นการตอบสนองตามปกติของเราเพื่อต่อต้านผู้นำ การไม่เชื่อฟังจะกลายเป็นนิสัยมากกว่าที่จะเป็นการกระทำที่มีจิตสำนึก และนิสัยที่ไม่ดีนั้นจะกลายเป็นรากที่หยั่งลึกในชีวิตของเราได้ง่ายๆ

บ่อยครั้งที่ผู้นำของเราใช้หลากหลายวิธีในการติสอนเพื่อทำให้เราเปลี่ยนแปลง บางครั้งการติสอนเพื่อนำเรากลับมาสู่จุดของการเปลี่ยนแปลงก็ใช้ได้ผล แต่บางครั้งก็ไม่ได้ผล

เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะทำอย่างไรต่อไป? พระเจ้าทรงต้องการให้เราเรียนรู้ว่าเราจะถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการเชื่อฟังผู้นำที่ไม่สมบรูณ์แบบใดอย่างไร

วิชานี้มีหลักคำสอนบางอย่างที่ค่อนข้างจริงจัง หลักคำสอนนี้อาจจะต่อสู้กับความคิดเห็นที่เรามีเกี่ยวกับการเชื่อฟังและความเป็นผู้นำ พระคัมภีร์ได้พูดถึงการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นหลังจากที่

เราได้มอบชีวิตให้กับพระเยซู เอเฟซัส 4:17-32 พูดถึงการถอดนิสัยเดิมๆ และทำที่เก่าๆ ออกไป และพัฒนาทำที่ใหม่ๆ

วิชานี้เปิดโอกาสให้เราถอดนิสัยเดิมๆ และทำที่เก่าๆ ในอดีตของตนออกไป และพัฒนาทำที่ใหม่ๆ ที่ถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ การดำเนินชีวิตตามวิถีทางของพระเจ้าเช่นนี้เป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตที่เหลืออยู่ของเรา

4. พระเจ้าจะเข้ากับชีวิตของเราได้อย่างไร?

การเรียนรู้ว่าจะเชื่อฟังผู้นำของเราอย่างไรนั้นเป็นผลอย่างใหญ่หลวงจากความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้า หากเราไม่ได้รักพระเจ้าและไม่ได้ต้องการที่จะเชื่อฟังพระองค์แล้ว เราก็อาจพบว่าเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญที่จะเชื่อฟังผู้นำของเราได้

แต่ถ้าหากเราได้มอบจิตใจของเราแด่พระเยซู และให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำในชีวิตของเราแล้ว เราก็กำลังอยู่บนเส้นทางซึ่งสามารถจะเชื่อฟังผู้นำที่เป็นมนุษย์ได้อย่างง่ายดาย พระเจ้าจะประทานฤทธิ์อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลง และเพื่อที่เราจะสามารถเรียนรู้ว่าจะเชื่อฟังผู้นำของเราในวิถีทางที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างไร

ข. ผู้นำคนใดที่เราควรเชื่อฟัง?

ในโรม 13:1-7 พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระองค์ได้ทรงวางคนที่มีสิทธิอำนาจไว้เหนือเรา พระเจ้าตรัสว่าเราจะต้องเชื่อฟังพวกเขา หากเราไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา เราก็กำลังต่อสู้กับพระเจ้าด้วย เรามีความรับผิดชอบส่วนตัวในการเชื่อฟังทุกคนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจเหนือเรา เช่น

1. ผู้นำรัฐบาล

เราจะต้องเชื่อฟังผู้นำในคณะรัฐบาล ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีไปจนถึงผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดที่เราอยู่ นี่รวมถึงผู้นำทั่วประเทศ ทุกจังหวัด และทุกอำเภอ เราจะต้องเชื่อฟังทั้งหญิงและชายที่ทำงานกับผู้นำเหล่านี้ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ เรายังต้องเชื่อฟังกฎหมายต่างๆ ที่กำหนดขึ้นโดยผู้นำในคณะรัฐบาลด้วย

โรม 13:1-2 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ถืออำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น เพราะฉะนั้นผู้ที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะต้องถูกลงโทษ

1 เปโตร 2:13-14 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

พวกเราจงยอมเชื่อฟังผู้มีสิทธิอำนาจเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นจักรพรรดิผู้มีอำนาจหรือจะเป็นบรรดาผู้ว่าราชการเมืองที่จักรพรรดิส่งไปให้ลงโทษผู้ทำชั่วและยกย่องผู้ทำดี

หากเจ้าหน้าที่ศาลตัดสินให้เราอยู่ในบ้านหรือในศูนย์พักพิงของทีนชาล์ไลน์จ์ เรามีความรับผิดชอบในการเชื่อฟังผู้พิพากษา รวมถึงเจ้าหน้าที่ที่ดูแลหรือควบคุมความประพฤติของเราด้วย

2. พ่อแม่

พระคัมภีร์พูดไว้ชัดเจนว่าลูกๆ จำเป็นต้องเชื่อฟังบิดามารดาของตน (ดูเอเฟซัส 6:1-3, อพยพ 20:12) และพระคัมภีร์ไม่ได้แบ่งแยกว่าพ่อแม่ของเราต้องเป็นคริสเตียนหรือไม่ แม้ในกรณีที่พ่อแม่ของเราไม่ได้เป็นคริสเตียนเราก็ยังต้องเชื่อฟังพวกเขาอยู่ดี เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ประทานพ่อแม่ให้แก่เรา ดังนั้นเราจึงต้องให้เกียรติ รัก และเชื่อฟังพวกเขา

เอเฟซัส 6:1-3 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

บุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าเป็นเรื่องถูกต้อง จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า นี่เป็นบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญากำกับด้วย เพื่อเจ้าจะไปดีมาดีและมีอายุยืนยาวบนแผ่นดินโลก

3. นายจ้าง

หากเรากำลังทำงาน เราก็มีความรับผิดชอบที่ต้องเชื่อฟังนายจ้างของเราหรือบุคคลที่เราทำงานให้เขา ตราบใดที่เราทำงานให้กับเขา เราก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังเจ้านาย

ในบทที่ 4 เราจะดูว่าสิ่งที่เราควรจะทำหากว่าผู้นำของเราบอกเราให้ทำบางสิ่งซึ่งเรารู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ผิดบาป อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่แล้วผู้นำของเราจะบอกเราให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและควรทำ

4. ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณหรือศิษยาภิบาล

ในฐานะที่เป็นคริสเตียนใหม่ สิ่งสำคัญคือเราควรจะมีส่วนร่วมและเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น เราจำเป็นต้องเชื่อฟังผู้ที่เป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ เช่น ผู้เป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ช่วยศิษยาภิบาล หากเราสอนชั้นเรียนรวีฯ ในคริสตจักร เรามีความรับผิดชอบในการเชื่อฟังผู้ดูแลฝ่ายคริสเตียนศึกษาในคริสตจักรของเราด้วย

5. ผู้นำซึ่งเราอยู่ด้วยในปัจจุบัน

ถ้าหากปัจจุบันเรากำลังอาศัยอยู่ห่างไกลจากบ้านเกิด เราก็มีความรับผิดชอบในการเชื่อฟังผู้นำใน “บ้าน” ปัจจุบันของเรา สำหรับบางคนแล้วนี้อาจหมายถึงศูนย์พักพิงที่นซาห์ไลน์จ์ หอพักมหาวิทยาลัย หรือสถานที่คล้ายคลึงกันนี้ เมื่อเราเข้ามาอยู่ที่นี่เราอาจถูกขอให้เซ็นชื่อในเอกสารข้อตกลงว่าจะเชื่อฟังผู้นำและกฎระเบียบของสถานที่แห่งนี้ トラบเท่าที่เราอยู่ที่นี่เราก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังคนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจเหนือเราในสถานที่นี้ ซึ่งรวมถึงบุคคลที่เป็นผู้อำนวยการ ครูใหญ่ บรรดาครู และเจ้าหน้าที่ที่อยู่เหนือเรา

หนึ่งในเคล็ดลับการเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผู้นำของเราก็คือการวางใจในพระเจ้าว่าจะทรงใช้ผู้นำทุกคนในชีวิตของเรา เราสามารถเลือกที่จะวางใจในพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงใช้ผู้นำของเราให้ทำสิ่งดีทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้สำหรับชีวิตของเรา การไว้วางใจพระเจ้าเป็นกุญแจสำคัญ เพราะว่าพระเจ้าสามารถทำงานผ่านผู้นำได้ แม้แต่ผู้นำที่ไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม

เราได้แยกให้เห็นแล้วว่าใครคือผู้นำที่เราควรเชื่อฟัง เวลานี้ให้เรามาสำรวจดูว่าเราจะเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผู้นำของเราได้อย่างไร ปัญหาหลายอย่างเกี่ยวกับการเชื่อฟังผู้นำนั้นเกี่ยวข้องกับท่าทีของเรา

ค. จงพัฒนาท่าทีของการเชื่อฟัง

หนึ่งในขั้นตอนที่สำคัญของการเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผู้นำของเราก็คือการพัฒนาท่าทีของการเชื่อฟัง ท่าทีเหล่านี้อาจแตกต่างจากท่าทีที่ไม่เชื่อฟังซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเรามาเนิ่นนาน

มีตัวอย่างท่าทีซึ่งก่อให้เกิดการไม่เชื่อฟังผู้นำ ใช้เวลาสักครู่ในการประเมินตัวเอง ให้คะแนนตัวเอง จาก 1-10 โดยการให้คะแนนแต่ละท่าที เลข “10” หมายถึงสิ่งนี้เป็นท่าทีหลักในชีวิตเรา ขณะที่เลข “1” นั้นแสดงว่าน้อยครั้งมากที่เราจะตอบสนองด้วยท่าทีนั้น

- _____ ท่าทีที่กล่าวโทษ (ท่าทีวิพากษ์วิจารณ์)
- _____ ท่าทีที่เป็นกบฏ
- _____ ท่าทีที่ไม่สำนึกในบุญคุณ
- _____ ท่าทีที่ขี้เกียจ
- _____ ท่าทีที่ขุ่นเคืองใจ
- _____ ท่าทีที่ดื้อดึง

ท่าทีเหล่านี้ส่งผลต่อพฤติกรรมของเรา หากเรามีท่าทีที่ไม่เชื่อฟังเหล่านี้โดยปกติมันจะปรากฏออกมา ในเวลาที่เราเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากในการเชื่อฟังผู้นำของเรา หากเราปล่อยให้ท่าทีที่ไม่เชื่อฟังเหล่านี้ควบคุมความคิดของเรา การกระทำที่ไม่เชื่อฟังก็จะกลายเป็นสิ่งปกติในชีวิตประจำวันของเรา

เมื่อเราตัดสินใจเป็นคริสเตียนท่าทีของเราจะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง พระเยซูทรงต้องการให้เรา เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระองค์และผู้นำของเราอย่างไร การมีท่าทีที่เชื่อฟังนั้นเป็นกุญแจสู่การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม

ฟิลิปปี 2:5 บอกเราว่า “ท่านควรมีท่าทีแบบเดียวกับพระเยซูคริสต์” ขณะที่พระเยซูยังอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงมีท่าทีอย่างไรต่อคนที่มีสิทธิอำนาจ? ให้เรามองดูท่าทีที่เชื่อฟังดีประการซึ่งเราจำเป็นต้อง พัฒนาในตัวเอง

1. ท่าทีที่แสดงความเคารพ

ก. อะไรคือท่าทีที่แสดงความเคารพ?

การแสดงความเคารพหมายถึงการให้เกียรติแก่ผู้นำ การมีท่าทีที่แสดงความเคารพต่อผู้นำหมายถึง เราเป็นผู้ที่มีความเมตตาและสุภาพต่อคนที่เป็นผู้นำ

ข. เราจะพัฒนาท่าทีที่แสดงความเคารพนี้ได้อย่างไร?

หนึ่งในวิธีการที่ทรงพลังที่สุดในการพัฒนาท่าทีที่แสดงความเคารพต่อผู้นำก็คือ การเข้าใจดีว่าพระเจ้า กำลังทำงานในชีวิตของเราผ่านทางผู้นำ

พระเจ้ากำลังใช้ผู้นำของเราในการทำให้เราเป็นชายหรือหญิงที่พระเจ้าปรารถนาให้เราเป็น ผู้นำของเราเป็น “พระหัตถ์ของพระเจ้า” ที่กำลังนำและให้ทิศทางแก่เรา

เมื่อเรามองผู้นำว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าแล้ว เราก็จะสามารถไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงใช้ผู้นำเหล่านี้ในการช่วยเหลือเรา เราสามารถนับถือผู้นำไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาสมควรที่จะได้รับความเคารพจากเราเท่านั้นแต่เป็นเพราะพระเจ้าสมควรได้รับความเคารพจากเราด้วย เมื่อเราเคารพผู้นำของเรา เรากำลังแสดงให้พระเจ้าเห็นว่าเราเชื่อฟังพระองค์

2. ทำที่ที่ยอมจำนน

ก. อะไรคือทำที่ของการยอมจำนน?

สำหรับเราส่วนใหญ่สามารถรับรู้ทำที่ที่ตรงข้ามกับทำที่นี้ได้อย่างง่ายดาย มีครั้งที่เราพูดกับตัวเองว่า “ไม่มีใครมาบอกให้เราต้องทำอะไรได้!” เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะต่อต้านคนที่หยาบคาบทุกอย่างที่เขามีสิทธิอำนาจเหนือเรา แต่เราต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมทำที่ที่ไม่ยอมจำนนของเราให้ได้

การมีทำที่ที่ยอมจำนนหมายความว่าเราเข้าใจว่าเราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง เราเข้าใจดีว่าเรากำลังเชื่อฟังพระเจ้าผ่านการเชื่อฟังผู้นำของเรา (ดูโคโลสี 3:23) เมื่อเราแสดงทำที่ที่ยอมจำนนเราก็แสดงให้เห็นว่าเราเอาใจใส่ต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นชอบให้เรากระทำ การเชื่อฟังผู้นำเป็นวิธีการหนึ่งที่เราสามารถทำได้

เมื่อเรามีทำที่ที่ยอมจำนน เราก็กำลังพูดว่า “เรา **ต้องการ** เชื่อฟังผู้นำของเรา” เราเลือกที่จะยอมรับให้คนอื่นๆ นี้เป็นผู้นำของเรา และเราเต็มใจที่จะยอมให้เขารับผิดชอบการเป็นผู้นำของเรา เราเห็นชอบว่ากฎเกณฑ์คือส่วนที่สำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตเราและเราเห็นชอบที่จะเชื่อฟังกฎเกณฑ์เหล่านั้นที่ผู้นำให้แก่เรา

เราเห็นตัวอย่างมากมายของทำที่ที่ยอมจำนนต่อบรรดากฎเกณฑ์และพระบัญญัติ ในสดุดี 119 ซึ่งเป็นบทที่ยาวที่สุดในพระคัมภีร์และหนึ่งในหัวข้อหลักของบทนี้ก็คือทำที่แห่งความรักและความเคารพต่อพระบัญญัติที่พระเจ้าประทานให้

ข. เราจะพัฒนาทำที่ที่ยอมจำนนได้อย่างไร?

เราพัฒนาทำที่ที่ยอมจำนนได้โดยการบอกตัวเองว่า “เราเลือกที่จะยอมจำนนต่อผู้นำของเราและเชื่อฟังพวกเขา” เราเลือกที่จะวางตัวเองให้อยู่ภายใต้การปกป้องของผู้นำของเรา

ให้เราบอกกับตัวเองว่า “เราไว้วางใจให้พระเจ้าเป็นผู้ปกป้องเราในขณะที่เราเชื่อฟังผู้นำของเรา” หากเรายึดพระหัตถ์ของพระเยซูไว้แน่นแล้วเราก็จะมีสันติสุขในจิตใจว่าพระองค์จะทรงช่วยเราในทุกสถานการณ์

ให้เรามองหาวิธีที่จะแสดงความตั้งใจในการเชื่อฟังผู้นำและเลือกที่จะค้นพบความปิติยินดีที่แท้จริงจากการเชื่อฟังผู้นำ เราารู้ดีว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาให้เราทำ

อีกหนึ่งยุทธวิธีที่สามารถช่วยเราในการพัฒนาท่าทีที่ยอมจำนนก็คือ การถามตัวเองว่า “หากเราเป็นผู้นำคนนั้น เราจะรู้ได้อย่างไรว่าคนๆ นี้มีท่าทีที่ยอมจำนนต่อเราซึ่งเป็นผู้ผู้นำ?”

อย่าพยายามที่จะทำหน้าที่แทนผู้นำ อย่าพยายามที่จะขโมยความรับผิดชอบในฐานะผู้นำของคนนั้นไป จงยอมให้เขานำ เราต้องจดจ่อที่การเชื่อฟัง ไม่ใช่ชีวภาพการวิจารณ์ในทุกๆ การตัดสินใจของผู้นำ

จงมอบความคาดหวังทุกอย่างของเราไว้กับพระเจ้า จงเขียนทุกสิ่งที่เราคาดหวังให้ผู้นำของเราทำเพื่อเราแล้วอธิษฐานมอบความคาดหวังเหล่านี้ไว้กับพระเจ้า ขณะที่เราวางใจในพระเจ้าพระองค์จะประทานสิ่งที่เราต้องการนั้น

3. ท่าทีแห่งความกตัญญู (ท่าทีแห่งการขอบคุณ)

ก. อะไรคือท่าทีแห่งความกตัญญู?

ท่าทีแห่งความกตัญญูก็คือท่าทีที่เต็มใจขอบคุณต่อผู้นำที่พระเจ้าได้ประทานให้เรา

เมื่อเรามีท่าทีแห่งความกตัญญูเราก็จะมีความสุขและประทับใจในสิ่งที่ผู้นำได้ทำแก่เรา เราจะรับรู้ว่าการใช้พวกเขาในการทำให้เราเป็นชายหรือหญิงที่พระเจ้าปรารถนาให้เราเป็น

ข. เราจะพัฒนาท่าทีแห่งความกตัญญูได้อย่างไร?

เราจะพัฒนาท่าทีแห่งความกตัญญูได้เมื่อเราเลือกที่จะอยู่อย่างมีความสุขกับผู้นำที่เรามี และขอบพระคุณพระเจ้าทุกวันสำหรับพวกเขา

1 เธสะโลนิกา 5:18 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อเราทั้งหลาย

จงแสดงความกตัญญูอย่างแท้จริงต่อผู้นำของเราทุกๆ วัน จงขอบคุณพวกเขาเมื่อพวกเขาให้คำแนะนำและแก้ไขเรา

4. ทำที่ที่เจียบสงบ

ก. อะไรคือทำที่ที่เจียบสงบ?

ทำที่ที่เจียบง่ายมาก นั่นคือการเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบ! เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบในสองลักษณะ คือ (1) เราพูดมากขนาดไหน และ (2) เราพูดดังแค่ไหน

นอกจากนี้ เจียบสงบยังเป็นการเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบทั้ง **ภายใน** และ **ภายนอก** ด้วย เราคงเคยได้ยินบางคนพูดบ่อยๆ ว่า “เครียดจังเลย!!!” การรู้สึกเครียดนั้นแสดงให้เห็นว่าเราไม่ได้มีทำที่ที่เจียบสงบ เราต้องเรียนรู้ที่จะทำให้ความคิดและอารมณ์ของเรานิ่งสงบ

การมีทำที่ที่เจียบสงบก็คือการเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบกับผู้นำของเรา

1 เปโตร 3:4 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลาย คือด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งในสายพระเนตรพระเจ้า

พระธรรมข้อนี้เขียนขึ้นสำหรับทำที่ของภรรยาที่ควรมีต่อสามี แต่หลักการนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อเราทุกคนด้วย เราทุกคนต้องพัฒนาทำที่ที่เจียบสงบและสุภาพเพราะพระเจ้าทรงถือว่าทำที่นี้เป็นสิ่งที่มีค่าประเสริฐยิ่ง ดังนั้น เราต้องให้คุณค่าแก่ทำที่นี้ในชีวิตของเราด้วยเช่นกัน

ข. เราจะพัฒนาทำที่ที่เจียบสงบนี้ได้อย่างไร?

เราสามารถพัฒนาทำที่ที่เจียบสงบนี้ได้โดยการเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผู้นำของเราโดยไม่พูดโต้ตอบพวกเขา จงเต็มใจที่จะเชื่อฟังอย่างง่ายๆ เพราะว่าเราถูกบอกให้ทำเช่นนั้น

จงไว้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าทรงสามารถที่จะทำงานผ่านผู้นำที่ไม่สมบูรณ์แบบได้ จงยอมให้ผู้นำทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำในชีวิตของเรา จงวางใจพระเจ้าให้ทำสิ่งนี้ในเวลาที่เรารู้ว่าผู้นำของเรากำลังทำสิ่งที่ผิดพลาดและทำสิ่งที่ผิด

อย่าได้เถียงกับผู้นำของเรา อย่าเรียกร้องขอคำอธิบายหรือเหตุผลว่าทำไมเราควรจะทำสิ่งนั้นก่อนที่ เราจะยอมเชื่อฟัง

บทสรุป

เมื่อเราพิจารณาชีวิตของพระเยซู เราจะพบว่าพระองค์ทรงพัฒนาท่าทีที่เชื่อฟังเหล่านี้ในชีวิตของพระองค์ พระเยซูได้แสดงถึงท่าทีเหล่านี้ในความสัมพันธ์ของพระองค์กับผู้นำและกับพระบิดาด้วย

ท่าทีแห่งการเชื่อฟังทั้งสี่ประการนี้เป็นสิ่งที่ยากในการพัฒนา แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงช่วยเราหากเราทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ขั้นตอนพื้นฐานอย่างหนึ่งที่จะช่วยเราในการพัฒนาท่าทีที่เชื่อฟังก็คือ การสร้างท่าทีเหล่านี้บนรากฐานแห่งมิตรภาพที่มีกับผู้นำคนนั้น

อย่างไรก็ตาม รากฐานที่ดีที่สุดที่จะมีเพื่อการสร้างท่าทีที่เชื่อฟังในชีวิตของเราก็คือ ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า การรักพระเจ้าเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดสำหรับการพัฒนาท่าทีที่เชื่อฟังต่อบรรดาผู้นำของเรา

ท่าทีที่เชื่อฟังจะได้รับการพัฒนาขึ้นเมื่อเราตัดสินใจเลือกสร้างท่าทีเหล่านี้ให้เป็นส่วนสำคัญในระบบความคิดของเราเมื่อเราต้องเกี่ยวข้องกับผู้นำของเรา เมื่อท่าทีที่เชื่อฟังเติบโตขึ้นในชีวิตเราจะค้นพบว่าการเชื่อฟังผู้นำนั้นเป็นเรื่องง่าย

ง. การเชื่อฟังมนุษย์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรัก

สิ่งที่อยู่ลึกๆ ในตัวเราจะมีอิทธิพลสำคัญต่อความยากหรือง่ายในการเชื่อฟังผู้นำของเรา จงถามตัวเองว่า “อะไรคือแรงจูงใจของการเชื่อฟังผู้นำของเรา?”

- *ความกลัวว่าจะถูกลงโทษ*
- *เพื่อจะได้รับสิ่งดีๆ จากผู้นำของเราในโอกาสต่อไป*
“หากฉันเชื่อฟังแม่ของฉันในวันนี้ บางทีฉันอาจได้ไปข้างนอกกับเพื่อนๆ คืนนี้ก็ได้”
- *ความรู้สึกผิด*
เราอาจกระทำผิดบางอย่าง ดังนั้นเวลานี้เราจึงระมัดระวังอย่างมากในการเชื่อฟัง โดยหวังว่าการทำเช่นนี้จะช่วยให้ผู้นำยอมผ่อนผันนี้ให้กับเราบ้างในเวลาที่เราถูกจับได้
- *ความรัก*
แรงจูงใจนี้ใช้ได้ผลดีที่สุดในการรักษาเราไว้บนเส้นทางแห่งการเชื่อฟัง

การเชื่อฟังพระเจ้านั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรักซึ่งเป็นรากฐานที่ดีที่สุดสำหรับการสร้างชีวิต และการเชื่อฟังผู้นำของเราก็ใช้ความจริงเดียวกันนี้ เราสามารถเชื่อฟังเนื่องจากความกลัว หรือจากความรู้สึก

เป็นหนี้บุญคุณ หรือรู้สึกถูกบีบบังคับ แต่แรงจูงใจที่ดีที่สุดที่ควรมีในการเชื่อฟังผู้นำของเราคือความรัก ความรักคือกุญแจสู่การเชื่อฟัง

หากเราเรียนรู้ที่จะรักคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจเหนือเราแล้วเราก็จะสามารถเชื่อฟังพวกเขาได้ นี่อาจดูเหมือนเป็นไปได้สำหรับเราที่จะรักผู้นำเหล่านั้น แต่ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า พระองค์สามารถประทานให้เราที่มีความรักต่อผู้นำของเราได้

การมีความรักเป็นแรงจูงใจนั้นยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้เราสามารถต้านทานการทดลองของการไม่เชื่อฟัง บรรดาผู้นำด้วย แต่การรักผู้นำจะเริ่มต้นที่การตัดสินใจเลือก นั่นคือ เราต้องการที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้นำของเราหรือไม่? เราต้องการเรียนรู้ที่จะรักพวกเขาหรือไม่?

1. พระเจ้าบอกให้เรารักคนอื่นเหมือนรักตนเอง

พระเยซูตรัสว่าการรักคนอื่นนั้นเป็นพระบัญญัติข้อสองจากสองข้อใหญ่สุดของพระเจ้า หนึ่งคือการรักพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เหนือกว่าทุกสิ่ง พระเจ้าได้ทรงบัญชาเราให้รักคนเหล่านั้นที่อยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจ เมื่อเราเชื่อฟังพระบัญญัติข้อนี้ เราก็กำลังเชื่อฟังกฎเกณฑ์อื่นๆ ทั้งหมดที่คนเหล่านี้ได้ให้แก่เรา (ดู มัทธิว 22:39 และมาระโก 12:31)

2. พระเยซูทรงบอกให้เรารักคนอื่นแบบเดียวกับที่พระองค์ทรงรักเรา

ในยอห์น 13:34 และยอห์น 15:12 ทำให้ประเด็นนี้ชัดเจนมากขึ้น เราจะต้องรักคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจด้วยความรักแบบเดียวกับที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา และเราจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการทำสิ่งนี้

ยอห์น 13:34 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น

ยอห์น 15:12 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

พระบัญญัติของเรา คือให้เจ้าทั้งหลายรักกันเหมือนดังที่เราได้รักเจ้า

พระเยซูจะไม่บัญชาเราให้ทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ และพระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะช่วยเหลือเราเมื่อเราอ่อนแอ

3. หากเราไม่รักผู้นำของเรา เราก็จะไม่สามารถเชื่อฟังพวกเขาได้

การที่เราจะเชื่อฟังบางคนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจอาจไม่ใช่เรื่องยาก แต่ผู้นำบางคนก็ยากที่เราจะเชื่อฟังได้ หากเราต้องการเชื่อฟังผู้นำทุกคนและเชื่อฟังพระเจ้าแล้วเราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะรักคนเหล่านั้นที่มีอำนาจเหนือเรา ความสัมพันธ์ที่เปี่ยมด้วยความรักจะทำให้การเชื่อฟังนั้นเป็นสิ่งที่ง่ายขึ้นมาก

แต่ถ้าหากเราเกลียดชังคนที่มีอำนาจเหนือเรา ก็เป็นเรื่องที่ยากที่เราจะเชื่อฟังเขา การเชื่อฟังนั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกไว้วางใจ หากเราไว้วางใจคนที่มีอำนาจเหนือเรา เราก็จะสามารถเชื่อฟังพวกเขาด้วยความมั่นใจว่าพวกเขาจะรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา แต่ถ้าหากเราเกลียดชังบรรดาผู้นำของเราแล้ว ก็เป็นการยากที่เราจะไว้วางใจพวกเขา หลักการในการเชื่อฟังพระเจ้าสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผู้นำของเราที่เป็นมนุษย์ได้เช่นกัน (ดูยอห์น 15:10 และยอห์น 14:21, 23-24)

จ. แนวทางที่จะช่วยเราให้เชื่อฟังผู้นำด้วยความรัก

เราเคยรู้สึกว่ายากที่จะเชื่อฟังพ่อแม่หรือคนที่มีสิทธิอำนาจบ้างหรือไม่? เราเคยพูดว่า “พวกเขาไม่เข้าใจเราหรือไม่? หรือบางทีอาจเป็นเราเองที่ไม่เข้าใจพวกเขา ให้เรามาดูว่ามีอะไรที่จะช่วยให้เราเข้าใจคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจเหนือเราได้

1. เรียนรู้ที่จะเคารพคนที่มีสิทธิอำนาจแม้ว่าเขา/เธอจะมีข้อบกพร่อง

เราทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาด เราทุกคนล้วนมีข้อบกพร่อง มีจุดอ่อน ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และมีปัญหามากมาย ผู้นำของเราก็ไม่ได้เป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบ แต่จงนับถือพวกเขาแม้ว่าพวกเขาจะมีข้อบกพร่องก็ตาม เราต้องตัดสินใจที่จะแสดงความนับถือต่อผู้นำไม่ว่าพวกเขาเป็นอย่างไร ใน 1 เปโตร 2:17 พระเจ้าได้บัญชาเราให้แสดงความเคารพอย่างเหมาะสมต่อคนอื่น

1 เปโตร 2:17 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้าและจงถวายเกียรติแด่มหาจักรพรรดิ

หากเราไม่เคารพผู้นำของเราแล้ว ก็เป็นเรื่องยากที่เราจะเข้าใจและรักพวกเขา และยิ่งยากในการเชื่อฟังพวกเขาด้วย

2. พระเจ้าทรงใช้ผู้นำในการชี้นำและปกป้องเรา

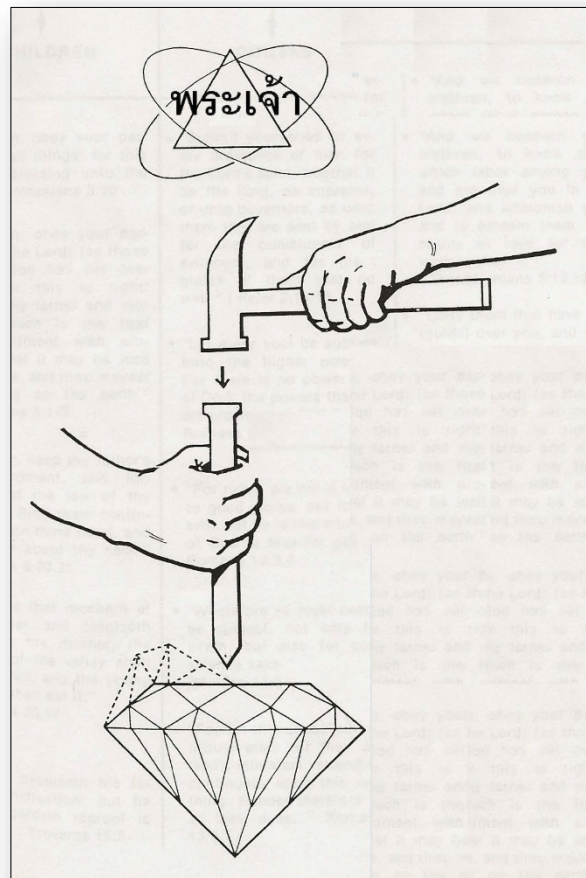
โรม 13:1-2 ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้นำของเรามีสิทธิอำนาจเหนือเรา พระเจ้าได้ทรงวางผู้นำเหล่านี้ไว้เหนือเราเพื่อชี้นำ, ช่วย และปกป้องเรา พวกเขาเป็นเหมือน “พระหัตถ์ของพระเจ้า” ในการทำให้เราเป็นคนที่พระเจ้าปรารถนาให้เราเป็น พระเจ้าได้ประทานความรับผิดชอบมากมายแก่ผู้นำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับเรา ตราบเท่าที่เราเชื่อฟังผู้นำของเราและเชื่อฟังพระเจ้าแล้วเราก็จะอยู่ภายใต้การปกป้องของพวกเขา พระเจ้าจะใช้ผู้นำในการชี้นำชีวิตของเรา

ฮีบรู 13:17 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

เราทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของเรา จงให้เขาทำงานนี้ด้วยความชื่นใจไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจซึ่งจะไม่ใช่ประโยชน์อะไรแก่เราทั้งหลายเลย เพราะว่าเราเหล่านั้นดูแลรักษาจิตวิญญาณของเราอยู่เสมือนหนึ่งผู้ที่จะต้องเสนอรายงาน

เมื่อเราเลือกที่จะเชื่อฟังผู้นำของเรา พระเจ้าตรัสว่าเราได้อยู่ภายใต้การปกป้องของพวกเขา และการปกป้องของพระเจ้าด้วย เป็นเหมือนการยืนอยู่ภายใต้ร่มท่ามกลางสายฝนที่ตกลงมา เมื่อเราเชื่อฟังผู้นำก็เป็นเหมือนกับการที่เรายืนอยู่ภายใต้ร่มของพวกเขา ตราบเท่าที่เราเชื่อฟังเราก็จะไม่ต้องเปียกปอน แต่ถ้าหากเราเลือกที่จะเดินอยู่ในเส้นทางของการไม่เชื่อฟัง เราก็จะเดินออกห่างจากการปกป้องของผู้นำ

ภาพตัวอย่างอีกอันหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้ผู้นำของเราก็คือ ฆ้อนและสิ่วซึ่งถูกใช้เพื่อสร้างเพชรน้ำงาม พระเจ้าทรงใช้พวกผู้นำของเราให้เป็นดังฆ้อนและสิ่วในการขจัดเอาด้านต่างๆ ที่ไม่เชื่อฟังในชีวิตของเราออกไป เมื่อเราอนุญาตให้กระบวนการเหล่านี้ดำเนินไปมันจะเปิดเผยถึงความมั่งคั่งที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ลึกๆ ภายในตัวเรา การเชื่อฟังคือหนทางในการกลายเป็นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราเป็น

3. จะเกิดอะไรขึ้นหากเราไม่ไว้วางใจผู้นำของเรา?

เราเคยพูดว่า “เราไม่ไว้วางใจผู้นำคนนั้น”? บ่อยแค่ไหน คนที่รู้สึกแบบนี้เขาได้รับยึดเอาความรับผิดชอบในการประเมินชีวิตผู้นำที่มีสิทธิอำนาจไว้ที่ตนเอง แล้วก็ทำการตรวจสอบผู้นำแต่ละคนเพื่อดูว่าพวกเขาทำหน้าที่ของตนได้ดีแค่ไหน

หากเราเคยทำดังที่กล่าวมา ก็เป็นไปได้ว่าเราอาจพบว่าผู้นำของเรามีความผิดพลาด ปฏิบัติตามธรรมชาติของเราเมื่อค้นพบสิ่งนี้ก็คือ “ถ้าหากผู้นำของเราทำผิดพลาด (มีข้อบกพร่อง ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ฯลฯ) แล้วล่ะก็ เราก็ควรจะระวังตัวไว้ดีกว่า เพราะว่าเขาอาจจะทำให้เราลำบากได้! เราจะไว้วางใจเขาไม่ได้!”

เมื่อเราสูญเสียความนับถือในตัวผู้นำของเราแล้ว ก็เป็นเรื่องยากมากที่เราจะเชื่อฟังผู้นำ พระเจ้ามิได้มอบความรับผิดชอบในการประเมินชีวิตผู้นำให้กับเรา แต่เป็นคนอื่นต่างหากที่มีความรับผิดชอบในการทำสิ่งนั้น ดังนั้น เราจำเป็นต้องมุ่งความสนใจของเราไปที่การทำในสิ่งที่มีความรับผิดชอบของเราต่อพระเจ้าและต่อผู้นำ นั่นคือการเชื่อฟังผู้นำ การให้ความเคารพและรักพวกเขา

บทที่ 2

สามระดับของการเชื่อฟัง

สำหรับการเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผู้นำของเรานั้น มีสามระดับหรือสามขั้นตอนที่สำคัญเพื่อการเจริญเติบโต และพัฒนาการเชื่อฟัง ซึ่งเราจำเป็นต้องเข้าใจและนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตของเรา

เราสามารถเปรียบเทียบสามระดับของการเชื่อฟังนี้กับระดับการศึกษาในโรงเรียน (ระดับที่หนึ่ง=ระดับประถม ระดับที่สอง=ระดับมัธยมศึกษา ระดับที่สาม=ระดับมหาวิทยาลัย) เราจำเป็นต้องเรียนจบชั้นประถมศึกษาก่อนเราถึงจะไปเรียนชั้นมัธยมศึกษาและระดับที่สูงขึ้นได้

สามระดับของการเชื่อฟังนั้น แต่ละระดับจะถูกสร้างบนพื้นฐานของระดับที่อยู่ก่อนหน้า เราจำเป็นต้องใช้ระดับที่หนึ่งก่อนที่เราจะไปต่อในระดับที่สองได้ และเราต้องใช้ในระดับที่หนึ่งและสองก่อนที่เราจะไปในระดับที่สามได้

ระดับที่ 1: จงเชื่อฟังเพราะว่าเราถูกบอกให้ทำสิ่งนั้น

ระดับแรกของการเชื่อฟังนั้นเป็นสิ่งที่ง่ายในการเข้าใจแต่ยากที่จะปฏิบัติตาม นั่นคือ จงเชื่อฟังเพียงเพราะว่าเราได้ถูกบอกให้ทำสิ่งนั้น แค่นั้นเอง นี่เป็นสิ่งที่ผิดกับธรรมชาติของตัวเรา มีคำแนะนำบางประการสำหรับการนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตเรา

- ก. อย่าบ่น ฟิลิปปี 2:14-15
- ข. อย่าพูดขอร้องหรือโต้เถียงกับผู้นำของเรา ฮีบรู 13:17
- ค. จงทำงานนั้นให้ดีที่สุดความสามารถของเรา โคลโลสี 3:23
- ง. จงเรียนรู้ที่จะยินดีในการเชื่อฟัง

เมื่อเราทำตามคำแนะนำเรื่องระดับของการเชื่อฟัง เราก็จะอยู่บนเส้นทางที่นำเราเข้าใกล้การเป็นคนดี พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราเป็นมากยิ่งขึ้น ประเด็นที่สำคัญก็คือการเลือกที่จะเชื่อฟังผู้นำของเรา ในอดีตเราอาจจะเคยเลือกที่จะไม่เชื่อฟังผู้นำ ไม่แม้แต่จะคิดถึงเรื่องนี้เลย แต่ถ้าหากเราติดตามพระเยซูและให้

พระองค์เป็นผู้นำในชีวิตของเราแล้วละก็ เราจำเป็นต้องตอบสนองต่อสถานการณ์ในชีวิตประจำวันในวิถีทางที่พระองค์ทรงต้องการให้เราทำ การเชื่อฟังผู้นำเป็นหนึ่งในวิธีการพื้นฐานที่เราสามารถแสดงว่าเราต้องการที่จะติดตามพระเยซู

เมื่อเรากำลังเชื่อฟังในระดับนี้ ก็เป็นโอกาสในการพัฒนาท่าทีที่เชื่อฟังและขจัดท่าทีที่ไม่เชื่อฟังออกไปจากชีวิตของเรา การเชื่อฟังผู้นำนั้นจะต้องเริ่มต้นที่สมองของเราซึ่งก็คือ การตัดสินใจ บางครั้งเราอาจรู้สึกว่าการต่อสู้ภายในเรา แต่ครั้งที่เราเลือกที่จะเชื่อฟังผู้นำเราก็ได้ก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่งในการกลายเป็นคนที่มีธรรมชาติที่พระเจ้าทรงต้องการให้เป็น

หากท่าทีที่เชื่อฟังเหล่านี้กำลังเติบโตขึ้นในชีวิตของเรา เราต้องบอกตัวเองว่า “เราต้องการเชื่อฟังผู้นำ” นี่คือการพัฒนาความปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่บางคนอาจมีการต่อสู้ภายในใจว่า “หากเราบอกว่าเราต้องการเชื่อฟังผู้นำ เราก็กำลังโกหก เพราะจริงๆ แล้วเราไม่อยากจะเชื่อฟังผู้นำคนนี้”

ทุกครั้งที่ผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่งนั้นเป็นโอกาสสำหรับเราในการเลือกตัดสินใจ เราสามารถบอกกับตัวเองว่า “เราจะเชื่อฟังผู้นำ” แม้ในขณะที่เราไม่อยากจะเชื่อฟังก็ตาม เราสามารถเลือกที่จะเชื่อฟังได้ เพราะเราบอกตัวเองในสิ่งที่เราจะทำ

เราต้องเติบโตจนถึงจุดที่เราพูดอย่างอัตโนมัติว่า “เราจะเชื่อฟัง” ในทุกครั้งที่ผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่ง

การเชื่อฟังที่มีขอบเขต

การเชื่อฟังในระดับที่หนึ่งไม่ใช่การเชื่อฟังที่มีขอบเขต เราต้องใคร่ครวญสถานการณ์และมองดูที่พระเยซู เพื่อให้พระองค์ช่วยให้เราเชื่อฟังและช่วยเราให้พัฒนาท่าทีที่เชื่อฟังได้ นั่นคือรูปแบบความคิดที่เชื่อฟังซึ่งจะนำมาใช้ในตอนนี้และในอนาคต

การเชื่อฟังที่มีขอบเขตนั้นอาจนำคนให้ตกลงไปในเส้นทางที่อันตราย ผู้นำของดักได้บอกให้เขาส่งข้อความไปถึงคนๆ หนึ่ง ในขณะที่เขากำลังเตรียมทำตามคำสั่งอยู่นั้นเขาก็รู้สึกไม่สบายใจ ดังนั้น เขาจึงกลับไปหาผู้นำและถามว่า “คุณกำลังขอให้ผมโกหกคนๆ นี้หรือครับ?” ผู้นำของเขาปรับเปลี่ยนคำสั่งที่ให้ดักในทันทีเพื่อเขาจะไม่ต้องโกหก

การเชื่อฟังที่มีขอบเขตนั้นจะไม่หยุดเพื่อจะถามว่า “การทำเช่นนี้คือสิ่งถูกต้องใช่หรือไม่?” การเชื่อฟังที่มีขอบเขตจะไม่ยอมรับรู้เพื่อพิจารณาสิ่งที่เป็นผลลัพธ์ของการเชื่อฟังเลย

พระเจ้ามิได้ทรงแสวงหาการเชื่อฟังที่มีขอบเขตเช่นนี้ พระองค์ทรงมองหาการเชื่อฟังที่เอาใจใส่ซึ่งเป็นการเชื่อฟังที่ฉลาด บางครั้งเราอาจไม่เข้าใจว่าทำไมผู้นำจึงได้บอกให้เราทำบางสิ่งแต่เรายังจำเป็นต้องเข้าหาสถานการณ์นั้นด้วยความเต็มใจที่จะเชื่อฟัง

ในบทเรียนที่ 4 เราจะดูวิธีการในการตอบสนองเมื่อผู้นำบอกให้เราทำบางสิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ผิด

คริสเตียนไม่น้อยที่ต้องต่อสู้กับการเชื่อฟัง ไม่ใช่เพราะมีผู้นำที่ไม่ดี แต่เพราะเขาเคยไม่เชื่อฟังนั่นเอง พวกเขาไม่ต้องการให้ใครมาบอกว่าจะต้องทำอะไร พวกเขาต้องการที่จะตัดสินใจด้วยตัวเอง แต่ความจริงก็คือว่าพระเจ้าทรงวางผู้นำไว้ในชีวิตของเราเพื่อช่วยเหลือเรา ยิ่งเราเชื่อฟังมากเท่าไร เราก็จะยิ่งเติบโตสู่การเป็นคนที่พระเจ้าต้องการให้เราเป็นได้เร็วมากขึ้นเท่านั้น

จุดสำคัญเกี่ยวกับการเชื่อฟังในระดับที่หนึ่งก็คือการเลือกที่จะเชื่อฟัง ถ้าหากเราเลือกที่จะเชื่อฟังผู้นำของเรา เราก็กำลังสร้างทักษะในระดับที่หนึ่งของการเชื่อฟังนี้

แต่การเชื่อฟังในระดับที่หนึ่งไม่ได้เป็นจุดสุดท้ายของการเชื่อฟัง เป็นเพียงแค่ระดับเริ่มต้นเท่านั้น เราทุกคนยังจำเป็นต้องก้าวไปไกลกว่านี้สู่ระดับที่สอง

ระดับที่ 2: จงเชื่อฟังและค้นหาเหตุผลหลักกว่าทำไมผู้นำจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้น

ระดับที่สองของการเชื่อฟังนั้นเป็นมากกว่าแค่การเชื่อฟัง นั่นคือการใช้สมองบวกเข้าไปในการเชื่อฟัง ผู้นำของเรา การเชื่อฟังในระดับที่สองนี้เรียกร้องการใช้ความคิด จงเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังและพยายามที่จะเข้าใจว่าผู้นำคิดอะไรอยู่ จงพยายามค้นหาเหตุผลหลักกว่าทำไมผู้นำจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้น

ก. เราจะค้นพบเหตุผลหลักที่ทำไมผู้นำของเราจึงบอกเราให้ทำบางสิ่งได้โดย...

- 1) วางตัวเองไว้ในสถานะของผู้นำและมองสถานการณ์นั้นจากมุมมองของเขา
- 2) ถามผู้นำของเราว่าทำไมเขาหรือเธอจึงต้องการให้เราทำสิ่งนั้น

คำเตือน: จงระวังเกี่ยวกับจังหวะเวลาที่เรากำถามคำถามนี้กับผู้นำ และระมัดระวังเกี่ยวกับวิธีการ ถามคำถามของเราด้วย

เมื่อไหร่? โดยปกติแล้วการรอคอยเวลาที่จะถามผู้นำในภายหลังจะเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเรา เพราะ หากเราเรียกร้องให้เขาหรือเธอบอกเหตุผลว่าทำไมเราจึงต้องทำ

สิ่งนี้ก่อนที่เราจะเชื่อฟังแล้วละก็ ผู้นำอาจมองว่าคำถามของเราเป็นการท้าทายต่อสิทธิอำนาจของเขาหรือเธอก็ได้

อย่างไร? จงถามผู้นำในลักษณะที่แสดงว่าเราต้องการที่จะเรียนรู้ว่าจะเชื่อฟังได้ดีขึ้นได้อย่างไร อย่าถามด้วยท่าทีที่ฟังดูเหมือนว่าเรากำลังท้าทายสิทธิอำนาจของผู้นำของเราอยู่ จงถามว่า “ทำไมการทำสิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง?” อย่าถามว่า “ทำไมเราจึงควรทำสิ่งนี้?”

- 3) จงพยายามค้นหาเหตุผลหลักว่าทำไมพระเจ้าจึงต้องการให้เราทำสิ่งนี้ มีความอ่อนแออะไรที่ พระเจ้ากำลังพยายามแสดงให้เราได้เห็นผ่านผู้นำ? มีคุณลักษณะอะไรบ้างที่พระเจ้ากำลัง พยายามที่จะสร้างในชีวิตเราผ่านผู้นำ?
- 4) จงถามผู้นำของเราว่าพวกเขามีเป้าหมายอะไรสำหรับเรา

ในพระคัมภีร์มีแบบอย่างมากมายของผู้คนที่เลือกที่จะเชื่อฟังผู้นำของเขา ดาเนียลเป็นชายหนุ่มอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นในขณะที่เขาถูกจับไปเป็นเชลยยังอีกประเทศหนึ่ง ณ ที่นั่นเขาได้ถูกเลือกให้เข้าร่วมในโรงเรียนพิเศษเพื่อรับการฝึกอบรมเพื่อทำงานให้กับรัฐบาล ในวันแรกๆ เขาได้เผชิญกับปัญหาใหญ่ นั่นคือ อาหารที่เขาได้รับมานั้นเป็นสิ่งที่ละเมิดต่อพระบัญญัติซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่ประชากรของพระองค์

ดาเนียลได้แสดงถึงความใส่ใจอย่างยิ่งต่อการตอบสนองในวิถีทางที่จะแสดงถึงเหตุผลหลักซึ่งซ่อนอยู่เบื้องหลังคำสั่งที่เขาได้รับมานั้น เขาค้นพบวิธีการที่สร้างสรรค์ในการตอบสนองต่อผู้นำของเขาโดยปราศจากการทำบาปต่อพระเจ้า ดูเรื่องราวนี้ได้จากพระธรรมดาเนียลบทที่ 1

ข. ทำไมเราจึงควรค้นหาเหตุผลหลักว่าทำไมผู้นำของเราจึงบอกเราให้ทำบางสิ่ง?

เราควรค้นหาเหตุผลหลักว่าทำไมผู้นำของเราจึงบอกเราให้ทำบางสิ่ง เพื่อว่าเราจะสามารถก้าวไปสู่ระดับที่สามของการเชื่อฟังได้ นั่นคือการเชื่อฟังด้วยตัวเองโดยไม่ต้องให้บอก

เหตุผลสำคัญอีกอย่างที่เราควรจะฝึกฝนในระดับที่สองก็เพื่อว่าเราจะสามารถเรียนรู้และเติบโตขึ้น พระเจ้าต้องการให้เราได้พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเชื่อฟัง เราทำสิ่งนี้ได้โดยการเรียนรู้ที่จะมองดูสถานการณ์จากมุมมองของผู้นำของเรา

ระดับที่สองของการเชื่อฟังนี้จะให้โอกาสเราในการพัฒนาทำที่ที่เชื่อฟัง เราควรบอกตัวเองอยู่เสมอว่า “เราต้องการเชื่อฟังผู้นำ” เมื่อเราค้นพบเหตุผลหลักว่าทำไมผู้นำจึงบอกให้เราทำบางสิ่ง เราก็จะเข้าใจวิธีการตอบสนองในแบบที่ดีที่สุดได้

ไม่ใช่ผู้นำทุกคนจะมีเหตุผลที่ดีพร้อมในการบอกเราให้ทำบางสิ่ง บางครั้งเหตุผลหลักที่พวกเขาอยากให้เราทำบางสิ่งนั้นอาจเป็นสิ่งที่ต่างไปจากสิ่งที่พระเยซูจะทำหากพระองค์ทรงอยู่ในสถานะของผู้นำคนนั้น แต่เราก็ยังจำเป็นต้องเชื่อฟังผู้นำ นอกเสียจากว่าเหตุผลหลักนั้นคือการให้เราทำบาป เราจะพูดถึงเรื่องนี้ในบทเรียนที่ 4

หากผู้นำของเราไม่เต็มใจที่จะอธิบายถึงเหตุผลหลักกับเราว่าทำไมจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้นแล้ว ก็จงยอมรับการตอบสนองนั้นและเชื่อฟังต่อไป อย่าทำตัวเองเป็นผู้พิพากษาที่คอยพิจารณาเหตุผลก่อนการตัดสินใจที่จะเชื่อฟัง เราสามารถอธิษฐานและขอพระเจ้าช่วยให้เราเข้าใจเหตุผลหลักนั้น แม้ในกรณีนี้ผู้นำจะปฏิเสธที่จะพูดคุยเรื่องนี้กับเราก็ตาม

จงฟังความสนใจไปที่การเติบโตขึ้นของเรา การเชื่อฟังในระดับที่สองนี้เป็นขั้นตอนที่มุ่งสู่การเป็นคนดี พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็น แต่จงอย่าหยุดอยู่ที่ระดับที่สอง จงเคลื่อนต่อไปสู่การเชื่อฟังในระดับที่สาม

ระดับที่ 3: จงเชื่อฟังด้วยตัวของเราเอง

ระดับที่สามของการเชื่อฟังก็คือการเชื่อฟังด้วยตัวเอง เพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะทำอย่างนั้น

ทำที่นี้ควรเป็นเป้าหมายของเรานั้นคือการเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังด้วยตัวเองในทุกด้านของชีวิต เราเชื่อฟังโดยที่ไม่ต้องบอก เราเชื่อฟังเพราะว่าเราต้องการที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง เราเชื่อฟังเพราะว่าเรารู้ว่านี่เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่ควรทำ

บางคนต้องการที่จะกระโดดข้ามไปสู่ระดับที่สามเลย พร้อมกับก้าวไขว้บางอย่าง พวกเขาต้องการที่จะทำอะไรด้วยตัวเอง สร้างกฎเกณฑ์ของตัวเองและทำเฉพาะสิ่งที่อยากจะทำเท่านั้น แต่ไม่ใช่ลักษณะของการเชื่อฟังในระดับที่สาม เมื่อเราดำเนินอยู่ในระดับที่สาม เรายังคงดำเนินอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของผู้นำ หากแต่การเชื่อฟังของเรานั้นจะแสดง ออกก่อนที่ผู้นำจะขอเราให้กระทำการเหล่านั้น

คนที่อยู่ในระดับที่สามของการเชื่อฟังจะเป็นคนที่เร็วในการเชื่อฟัง พวกเขามีความตั้งใจที่จะเชื่อฟังและพร้อมที่จะเชื่อฟัง เขาจะกระตือรือร้นที่จะถามว่า “เราจะเชื่อฟังได้อย่างไร?” พวกเขาจะก้าวเดินไปพร้อมกับผู้นำและให้ความใส่ใจต่อผู้นำ

การเชื่อฟังด้วยตัวเองนั้นเป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของการควบคุมตนเอง อีกทั้งยังเป็นการแสดงออกซึ่งเสรีภาพที่แท้จริง แนวคิดของพระเจ้าเกี่ยวกับเสรีภาพนั้นไม่ใช่การทำสิ่งใดก็ตามที่เราต้องการจะทำ แต่เป็นความเต็มใจที่จะทำสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เราทำ

คนที่เชื่อฟังด้วยตัวเองในทุกด้านของชีวิตนั้นถือเป็นคนที่ดีพร้อม และพระเยซูทรงเป็นบุคคลผู้เดียวที่สามารถทำสิ่งนี้ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พวกเขาทุกคนล้วนแต่เคยล้มเหลวมาแล้วทั้งสิ้นแต่เราสามารถที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายนี้ได้ ยิ่งเราเชื่อฟังด้วยตัวเองได้มากเท่าไรเราก็ยิ่งเป็นเหมือนพระคริสต์ได้มากขึ้นเท่านั้น เราจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะเชื่อฟังด้วยตัวเองได้ และพระองค์ทรงพร้อมที่จะช่วยเราและประทานกำลังให้แก่เราในการเชื่อฟังด้วยตัวเอง

มีคำเตือนที่น่าคิดก็คือ เราอาจเชื่อฟังโดยการฟังกำลังของตัวเอง แต่จะไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงจากภายใน และอาจจบลงที่การดำเนินชีวิตในระดับที่ต่ำกว่าสิ่งที่พระเจ้าได้วางแผนไว้สำหรับเรา เราอาจเชื่อฟังเพียงเพื่อจะหลีกเลี่ยงผลลัพธ์ที่เจ็บปวดของการไม่เชื่อฟัง แต่พระเจ้าทรงมองหาอะไรที่มากกว่านั้นมาก พระองค์ต้องการเห็นเราเติบโตขึ้นและพัฒนาไปสู่การมีคุณลักษณะชีวิตภายในซึ่งเป็นเครื่องหมายที่แท้จริงของการเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์

การเชื่อฟังจะสร้างขอบเขตที่ดีสำหรับชีวิตของเราในขณะที่เราพัฒนาคุณลักษณะชีวิตที่ชอบธรรม อย่างไรก็ตามเราจำเป็นต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงมองหา มากกว่าพฤติกรรมที่เชื่อฟัง นั่นคือพระเจ้าทรงรักเราและพระองค์ทรงต้องการที่จะมีสัมพันธ์สนิทกับเรา

บทที่ 3

เราควรจะตอบสนองอย่างไรขณะพูดคุยกับผู้นำของเรา?

ในความสัมพันธ์ของเรากับผู้นำนั้นจะมีสถานการณ์หลายอย่างซึ่งเราจำเป็นต้องตอบสนองต่อพวกเขา อะไรคือวิธีการที่ถูกต้องสำหรับเราที่เป็นคริสเตียนในการตอบสนองต่อผู้นำของเรา? เราควรจะทำอะไร และพูดด้วยท่าทีอย่างไร?

วิธีการที่เราตอบสนองผู้นำนั้นมีความสำคัญสำหรับเราในการทำความเข้าใจเรื่องนี้ ความขัดแย้งหลายอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้นำนั้นมีสาเหตุมาจากประเด็นนี้ บ่อยครั้งที่การตอบสนองต่อผู้นำทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลง เป็นเหมือนการสาดน้ำมันที่เป็นเชื้อเพลิงใส่กองไฟ ดังนั้น หากเราตอบสนองไม่ถูกต้องเราอาจทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงไปอีก

ในที่นี้มีแนวทางสองสามประการซึ่งจะช่วยเราในการวางแผนสิ่งที่เราจะพูดกับผู้นำ เราอาจมีเวลาหลายวันหรือหลายชั่วโมงในการวางแผนถึงสิ่งที่เราจะพูด บางครั้งเราอาจมีเวลาเพียงไม่กี่วินาทีหรือสองสามนาทีในการเตรียมตัว ดังนั้น เมื่อเราเรียนรู้วิธีการตอบสนองต่อผู้นำของเราแล้วสิ่งนี้จะช่วยให้ตอบสนองพวกเขาได้ดีขึ้นและจะเชื่อฟังผู้นำได้ง่ายขึ้นด้วย

ก. จงอย่ากล่าวโทษหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำของเรา

แน่ใจว่าเรามีท่าทีที่เชื่อฟังในขณะที่เรากำลังตอบสนองผู้นำ อย่าพูดว่า “คุณก็ทำผิดเรื่อง.....”

เมื่อพูดคุยกับผู้นำเราต้องระมัดระวังที่จะไม่พูดในทางที่แสดงออกว่าเรามีจิตวิญญาณที่สามารถตักเตือนผู้นำได้ อย่าลืมนำบทบาทของเราไม่ใช่เป็นผู้แก้ไขผู้นำ แต่เป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้

การพิจารณาวิธีการตอบสนองต่อผู้นำนั้น เราสามารถขออนุญาตตามคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกบอกให้ทำหรือขออนุญาตเสนอคำแนะนำ แต่ถ้าหากผู้นำตอบว่า “ไม่” เราก็จำเป็นต้องทำตามที่เขาบอกให้ทำ

วิธีหนึ่งที่สามารถใช้สำหรับการร้องขอก็คือ การพูดว่า “ขอช่วยอธิบายให้เราเข้าใจเรื่อง.....มากขึ้นได้ไหม?”

ข. จงให้การตอบสนองของเราตั้งอยู่บนความคิดเห็นของเรา

ให้เริ่มต้นด้วยการแสดงความคิดเห็นของเราด้วยการกล่าวว่า “เราคิดว่าสิ่งนี้” หรือ “ในความคิดเห็นของเรา” อย่าเริ่มต้นด้วยการกล่าวว่า “ทุกคน รู้ดีว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องที่จะทำ” หรือ “สามัญสำนักบอกเราว่า”

ค. จงพูดในลักษณะที่จะช่วยผู้นำของเราให้บรรลุเป้าหมายของเขาหรือเธอ

“หากอธิบายงานให้เราฟังอีกครั้ง เราคิดว่าเราจะทำงานนี้ได้สำเร็จและถูกต้อง” เราจำเป็นต้องออกจากโลกแคบๆ ของเราและมองว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นด้วยมุมมองที่กว้างขึ้น จงถามตัวเองว่าอะไรคือสิ่งที่ผู้นำพยายามที่จะทำให้สำเร็จ?

วัยรุ่นหญิงคนหนึ่งกำลังพูดกับพ่อของเธอ พ่อถามเธอว่า “ลูกคิดว่าอะไรคือเหตุผลสำคัญที่ทำให้พ่อต้องบอกกับลูกว่า ‘ไม่’?” เธอคิดอยู่ชั่วขณะแล้วตอบว่า “พ่อก็เพียงแค่ว่าจะทำให้ชีวิตของหนูต้องยุ่งวุ่นวายก็เท่านั้น”

เด็กคนนี้ต้องการทำตามใจตัวเองมากเสียจนเธอเข้าใจว่าเหตุผลเดียวที่พ่อต้องการจะหยุดยั้งเธอเพียงเพราะพ่อพยายามทำให้ชีวิตของเธอยุ่งวุ่นวายขึ้นเท่านั้น

ให้นับถือผู้นำและเข้าใจว่าส่วนใหญ่แล้วพวกเขามีเหตุผลที่ดีมากในการบอกเราให้ทำสิ่งนั้น

แนวทางปฏิบัติอีกวิธีการหนึ่งที่เราจะเข้าใจประเด็นนี้ได้ก็คือ ถามตัวเองว่า “หากเราเป็นผู้นำในสถานการณ์นี้ เราจะขอให้คนๆ นี้ทำสิ่งนี้ด้วยเหตุผลใด? เราต้องการให้พวกเขาตอบสนองต่อความเป็นผู้นำของเราอย่างไร?” คำถามนี้จะช่วยให้เราได้รับความเข้าใจใหม่ๆ ในการเชื่อฟังผู้นำ

ง. จงตั้งเป้าหมายไว้ที่ว่าเราจะตอบสนองอย่างไรเมื่อปัญหาบางอย่างได้เกิดขึ้น

การอยู่กับผู้นำบางคนนั้นจะเปิดโอกาสให้เราเรียนรู้ลำดับความสำคัญและประเด็นปัญหาทั้งหลายที่ทำให้พวกเขาขุ่นเคืองใจ แทนที่จะคิดว่า “ผู้นำของเราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง” จงมองหาวิธีที่เราจะสามารถตอบสนองด้วยท่าทีที่เหมือนพระเยซูคริสต์ เมื่อการเชื่อฟังดูเหมือนเป็นเรื่องยาก เราจำเป็นต้องจดจ่ออยู่ที่การตอบสนองของเราไม่ใช่การพยายามเปลี่ยนแปลงผู้นำ

จงใช้เวลาคิดว่าเราจะตอบสนองผู้นำของเราอย่างไร เมื่อเราต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากเกี่ยวกับผู้นำ ยกตัวอย่างเช่น “เมื่อเราโกรธ.....

- (1) เราจะไม่พูด
- (2) เราจะพยายามดูว่าทำไมเราจึงโกรธ
- (3) เราจะพยายามมองดูสถานการณ์จากมุมมองของผู้นำ

จ. จงกำหนดขอบเขตเวลาในการที่เราจะพูดคุยกับผู้นำของเรา

มีสถานการณ์บางอย่างที่เราารู้ว่าเราจำเป็นต้องไปหาและพูดคุยกับผู้นำของเรา อย่างลัดวันประกันพรุ่งและพูดว่า “เราจะรอคอยจนถึงวันที่ทุกอย่างดีขึ้นกว่านี้ก่อน” อย่างรอคอยให้เกิดสถานการณ์ที่ดีพร้อม จงรีบไปหาผู้นำเพื่อจะแก้ไขปัญหานั้นให้เร็วที่สุด

ยกตัวอย่างเช่น “หลังจากอาหารเช้า เราจะเข้าไปพูดคุยกับผู้นำเรื่อง.... นี่คือนสิ่งที่เราจะพูด....”

ฉ. จงมองดูที่พระเจ้าเพื่อรับกำลังใจในการกระทำสิ่งนี้ให้ถูกต้อง

การเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อผู้นำในวิถีทางที่ถูกต้องก็คือวิธีการที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราตอบสนอง อาจดูเหมือนยากมากที่จะทำได้ สิ่งแรกเลย เราจำเป็นต้องตระหนักว่ารูปแบบของการไม่เชื่อฟังได้ถูกพัฒนาขึ้นตลอดชีวิตของเราและบางครั้งนิสัยเก่าเหล่านี้ก็เป็นสิ่งยากที่จะเปลี่ยนแปลง

อาจารย์เปาโลได้พูดถึงการดิ้นรนต่อสู้ในพระธรรมโรมบทที่ 7 ว่า

โรม 7:14-25 ฉบับอ่านเข้าใจง่าย (ขจ) (ERV-TH)

14-16 ผมไม่เข้าใจหรอกว่าทำไมผมถึงทำในสิ่งที่ผมทำ เพราะสิ่งที่ผมอยากทำผมก็ไม่ได้ทำ แต่ผมกลับไปทำในสิ่งที่ผมเกลียด....17-20 ความจริงแล้ว ไม่ใช่ตัวผม

หรือที่ทำสิ่งนี้ แต่บาปที่อยู่ในตัวผมต่างหากที่ทำ ไซ้ ผมรู้ว่าสิ่งที่ดีนั้นไม่ได้อยู่ในตัวผม ผมอยากจะทำดีแต่ก็ทำไม่ได้ สิ่งดี ๆ ที่ผมอยากทำนั้น ผมไม่ได้ทำ แต่กลับไปทำในสิ่งที่ชั่วร้ายที่ผมไม่อยากทำ ก็แสดงว่าไม่ใช่ผมที่เป็นคนทำ แต่เป็นบาปที่อยู่ในผมต่างหากที่ทำ

21-23 ผมเคยค้นพบกฎข้อหนึ่งว่า เมื่อไรก็ตามที่ผมอยากจะทำดี ความชั่วจะอยู่ที่นั่นกับผมเสมอ ... มันต่อสู้กับกฎของพระเจ้าที่จิตใจของผมยอมรับอยู่ แล้วมันก็ทำให้ผมเป็นนักโทษของกฎแห่งบาปที่ทำงานอยู่ในตัวผมนี้

24 ผมนี้น่าสมเพชจริง ๆ ใครจะช่วยชีวิตผมให้พ้นจากร่างกายนี้ที่นำความตายมาให้กับผมได้บ้าง 25 ขอขอบคุณพระเจ้า ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ใจของผมนั้นเป็นทาสของกฎของพระเจ้า แต่สันดานของผมนั้นเป็นทาสของกฎแห่งบาป

เราเองก็รู้สึกต้องต่อสู้เช่นเดียวกับกับการต่อสู้ดิ้นรนที่อาจารย์เปาโลได้พูดไว้ในพระคัมภีร์ข้อนี้ อาจารย์เปาโลอยากจะทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่กลับพบว่าตนเองกำลังไปในทิศทางตรงข้าม เรามองเห็นความเป็นกฎในจิตใจของเราซึ่งไม่ใช่มาจากมารร้ายแต่เป็นจิตใจของเปาโลเอง ซึ่งก็คือความบาปที่กำลังวางกับดักชีวิตเราและปล้นเอาพลังในการตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้องไปจากชีวิตเรา

เราต้องมาถึงบทสรุปแบบเดียวกับที่อาจารย์เปาโลมี นั่นคือเราไม่อาจที่จะเป็นผู้ที่เชื่อฟังด้วยกำลังของเราเอง เราจำเป็นต้องมีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อช่วยเราในการตอบสนองต่อผู้นำด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานฤทธิ์อำนาจที่เราจำเป็นต้องมีให้แก่เราในยามที่เราอ่อนแอ

2 โครินธ์ 12:9 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “การที่มีคุณของเราก็พอแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชะของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น”

ฟิลิปปี 4:19 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกเราขาดอยู่นั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์

เรามั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะประทานฤทธิ์อำนาจทั้งหมดที่เราจำเป็นต้องมีในการเชื่อฟังผู้นำของเรา พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจที่เกินกว่าที่เราต้องการ การตอบสนองต่อผู้นำในวิถีทางแบบพระเจ้านั้นอาจเป็นสิ่งที่ยากสำหรับเราแต่พระเจ้าทรงพร้อมที่จะช่วยเราเสมอ สิ่งที่เราต้องทำก็คือการร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

บทสรุป

เราเป็นผู้ถือกุญแจที่จะทำให้ชีวิตของเราง่ายขึ้นหรือยากลำบากและเต็มไปด้วยปัญหา วิธีการที่เราตอบสนองต่อผู้นำนั้นอาจนำสันติสุขมาสู่ชีวิตของเราหรือนำสิ่งตรงข้ามมาก็เป็นได้

กุญแจที่แท้จริงคือการหันสายตาของเราออกไปจากความปรารถนาและความต้องการทั้งหลายของเรา และวางความสนใจไว้ที่พระเยซู หนึ่งในวินัยที่ดีที่สุดที่เราจะสามารถพัฒนาในชีวิตของเราได้ก็คือการถามตัวเองกับพระเจ้าว่า “พระเยซูคริสต์ ในสถานการณ์นี้พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ตอบสนองต่อผู้นำของข้าพระองค์อย่างไร?” จงพยายามที่จะจินตนาการว่าพระเยซูจะทรงตอบสนองด้วยวิธีใดหากพระองค์ทรงอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับที่เรากำลังเผชิญอยู่

บทที่ 4

เราควรทำอะไรเมื่อผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่งที่ไม่ดี?

คนที่มีสิทธิอำนาจเหนือเราเคยบอกให้เราทำสิ่งที่ไม่ดีหรือไม่? ลองนึกดู เช่น “จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้นำบอกให้เรากระโดดลงมาจากหลังคาที่สูงเท่ากับตึกสิบชั้น? เราควรเชื่อฟังมั๊ย?”

เรามาศึกษาเกี่ยวกับความเป็นจริงกันสักหน่อย มีสักกี่ครั้งที่ผู้นำเคยบอกเราให้ทำบางสิ่งซึ่งเราสามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี? ส่วนใหญ่แล้วเรามักถูกบอกให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องมากกว่า! คงมีโอกาสน้อยมากที่พวกผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่งที่ไม่ดี

ให้ดูคู่มือการเรียนการสอนในโครงการที่ 3 และ 5 ซึ่งพูดถึงดาเนียลบทที่ 1 และ 3 บทเรียนเหล่านี้พูดถึงสถานการณ์ที่ดาเนียลและเพื่อนๆ ถูกบอกให้ทำบางสิ่งที่ไม่ดีและวิธีที่พวกเขาตอบสนองต่อผู้นำของเขา พวกเขาเป็นแบบอย่างด้านการตอบสนองต่อผู้นำในทางที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ก. จงประเมินสิ่งที่เราถูกบอกให้กระทำนั้นด้วยความระมัดระวัง

แทนที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้นำของเราอย่างฉับพลัน จงสุดลมหายใจลึกๆ และปิดปากไว้โดยที่ไม่ต้องพูดเลย คิดก่อน แล้วขอพระเจ้าให้ช่วยเราในการตอบสนองอย่างระมัดระวังต่อสถานการณ์นี้

1. จงค้นดูว่าเราได้ยินอย่างถูกต้องหรือไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้นำได้บอกเราให้ทำ?

อย่าคาดเดาว่าเราได้ยินมาถูกต้องแล้ว หากเราคิดว่าผู้นำบอกให้เราทำบางอย่างซึ่งเราคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ก็จงหยุดก่อน อย่าเพิ่งด่วนสรุปเอาว่าผู้นำเป็นผู้กระทำผิดและพยายามที่จะทำให้เรา่วมทำผิดบาปด้วย

จงตรวจสอบกับผู้นำของเราเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราได้ยินนั้นคือสิ่งที่เขาหรือเธอพูดไว้จริงๆ จงใช้คำถามที่รวบรวมสิ่งที่เราคิดว่าผู้นำได้บอกเราให้ทำ อย่าเพิ่งกล่าวโทษหรือตำหนิผู้นำจนกว่าเราจะรู้แน่ชัด

วันหนึ่งดิ๊กกำลังประชุมอยู่กับผู้นำของเขา ขณะกำลังพูดถึงปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้น ผู้นำได้บอกให้ดิ๊กส่งข้อความบางอย่างไปให้คนที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น ขณะที่ดิ๊กกำลังคิดเกี่ยวกับข้อความที่เขาถูกขอให้ส่งนั้น ดิ๊กรู้สึกว่าคุณข้อความที่ถูกขอให้ส่งเป็นการพูดคำโกหกกับคนที่จะได้รับข้อความ ดิ๊กจึงย้อนกลับไปหาผู้นำของเขาซึ่งเป็นคริสเตียนและถามว่า “คุณกำลังขอให้ผมโกหกคนๆ นี้หรือครับ?”

ทันใดนั้นผู้นำของดิ๊กได้เปลี่ยนข้อความที่จะส่งทันที ไม่มีสิ่งใดรับรองได้ว่าสถานการณ์ของเราจะได้รับการแก้ไขในทันทีเหมือนในกรณีของดิ๊ก แต่เราต้องพร้อมที่จะทำอย่างที่ดีที่ดิ๊กได้ทำ นั่นคือถามผู้นำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

จงถามคำถามในลักษณะที่ผู้นำเห็นว่าเราไม่ได้กำลังพยายามที่จะกบฏ และหากว่าเรากำลังเข้าใจผู้นำผิดปัญหานั้นก็จะได้รับการแก้ไขอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าหากเราได้ยินอย่างถูกต้องในครั้งแรกและเราเชื่อว่าเรากำลังถูกบอกให้ทำบางสิ่งที่ผิดแล้วเราจำเป็นต้องปฏิบัติตามแนวทางที่บทเรียนนี้ได้แนะนำไว้

อย่ากลัวที่จะถามผู้นำว่าเราเข้าใจสิ่งที่เขาหรือเธอได้กล่าวไปนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าหากเราคิดว่าเราได้ยินอย่างถูกต้องทั้งที่จริงๆ แล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น ก็อาจนำไปสู่ผลลัพธ์ที่น่าเศร้าใจ

ในเช้าวันอาทิตย์หนึ่ง ภรรยาศิษยาภิบาลกำลังบรรเลงเปียโนในคริสตจักรก่อนที่การนมัสการจะเริ่มขึ้น นักร้องคนหนึ่งในที่นมัสการได้เข้ามาและถามเธอเกี่ยวกับเพลงที่คณะนักร้องจะร้องในเช้าวันนั้น ด้วยเหตุที่ศิษยาภิบาลเป็นผู้อำนวยความสะดวกของคณะนักร้องประสานเสียงนั้น ภรรยาศิษยาภิบาลจึงบอกกับสมาชิกในคณะนักร้องนั้นว่า “จงไปหาเฮลลี่” (ชื่อสามีของเธอ) สมาชิกคนนั้นคิดว่าเธอพูดว่า “ไปลงนรกซะ” [เฮลลี่ในภาษาอังกฤษแปลว่านรก--ผู้แปล] เขาจึงจากมาด้วยความรู้สึกโกรธและรู้สึกเจ็บปวดอย่างมาก เธอได้เล่าเรื่องนี้ไปทั่วคริสตจักรว่าภรรยาศิษยาภิบาลได้บอกให้เธอไปลงนรกซะ

ถ้าหากสมาชิกคนนั้นกลับไปถามภรรยาศิษยาภิบาลอีกครั้งว่าสิ่งที่เธอได้ยินมานั้นถูกต้องหรือไม่ เหตุการณ์นั้นก็จะได้รับการแก้ไขในทันที แต่เพราะเธอไม่ได้ทำเช่นนั้น ผลลัพธ์ที่น่าเศร้าของการแพร่ข่าวลือของเธอนั้นนำความเจ็บปวดและความยากลำบากมาสู่งานรับใช้ของศิษยาภิบาลท่านนั้นกับภรรยาของเขาอย่างมาก ตอนจบที่น่าเศร้าใจของเหตุการณ์นี้ก็คือว่า เกิดการเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวงจนศิษยาภิบาลกับภรรยาต้องลาออกจากการรับใช้ในคริสตจักรแห่งนั้น

2. จงพิจารณาว่าสิ่งที่เราถูกบอกให้ทำนั้นเป็นบาปจริง ๆ หรือไม่

จงระมัดระวังในการประเมินคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ หากเราเชื่อฟังคำสั่งนั้นเราได้ละเมิดบัญญัติข้อใดของพระเจ้าหรือไม่? หรือเป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่ดีหรือไม่? บางทีเราอาจคิดว่าไม่สมเหตุสมผล ในความคิดเห็นของเราสิ่งนั้นเป็นกฎเกณฑ์หรือการตัดสินใจที่ไม่ดี เราคิดว่าน่าจะมีทางอื่นที่ดีกว่านี้ในการทำให้งานเสร็จ เรา รู้สึกว่าผู้นำทำผิดพลาดครั้งใหญ่

นั่นเป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่ยุติธรรมหรือไม่? ยกตัวอย่างเช่น สมมุติว่าเราและทุกคนที่อยู่ที่นี่ถูกกำหนดให้ทำงานบ้านให้เสร็จในแต่ละวัน เราได้รับมอบหมายให้ทำงานชิ้นหนึ่งซึ่งจะใช้เวลาเป็นสามเท่าของงานที่คนอื่นได้รับ ไม่มีการให้เวลาพิเศษหรือค่าตอบแทนพิเศษใดๆ แก่เราสำหรับการทำงานที่ยาวนานกว่าคนอื่น เราได้แย้งว่า “นี่ไม่ถูกต้อง” แต่เวลานั้นเป็นความบาปหรือเปล่า? เรากำลังละเมิดต่อบัญญัติข้อใดของพระเจ้าหรือไม่หากเราจะทำตามที่เขาบอกให้ทำนั้น?

หรือบางทีเราอาจโกรธผู้นำโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาใช้วิธีที่ไม่สุภาพในการเรียกร้องให้เราทำบางสิ่ง เราอาจรู้สึกว่าคุณนำคนนั้นเป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบ ถึงกระนั้นวิธีการที่พวกเขาใช้ในการสื่อสารกับเราก็ไม่ทำให้เรามีสิทธิที่จะไม่เชื่อฟังพวกเขา

หากสิ่งที่ผู้นำบอกเราให้ทำ ไม่ใช่ความบาปแล้ว เราก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังผู้นำ หากว่าสิ่งนั้นไม่ใช่ความผิดบาปแล้วสถานการณ์ก็ไม่ตรงกับเนื้อหาที่เหลือของบทเรียนนี้เรามีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังผู้นำแม้ว่าเราจะไม่ชอบกฎเกณฑ์นั้นก็ตาม เราอาจหาโอกาสที่จะพูดถึงสถานการณ์นี้กับผู้นำและเสนอมุมมองของเรา การเชื่อฟังทั้งสามระดับที่ได้พูดไว้ในเนื้อหาก่อนหน้านี้ก็สอดคล้องกับสถานการณ์นี้

ทุกครั้งที่ผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่งเราต้องมองว่าเป็นโอกาสที่เราจะเชื่อฟังพระเจ้าและเชื่อฟังผู้นำฝ่ายโลกของเราด้วย เมื่อผู้นำบอกเราให้ทำบางสิ่งที่เป็นบาป เราต้องเลือกว่าเราจะเชื่อฟังผู้ใด พระเจ้าหรือผู้นำ หากเราเลือกที่จะไม่เชื่อฟังผู้นำนั้นก็เพราะว่าเรากำลังเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่า

3. ถ้าหากว่าเป็นความบาป จงพิจารณาว่าเป็นบาปอะไร

ถ้าหากเราแน่ใจว่าผู้นำกำลังขอให้เราทำบาป เราต้องตอบคำถามนี้ สิ่งที่คุณบอกให้เราทำนั้นละเมิดบัญญัติข้อใดของพระเจ้าบ้าง?

บางครั้งผู้นำอาจบอกให้เราทำบางสิ่งซึ่งเราคิดว่าเป็นสิ่งที่โง่เขลา เราพูดว่า “นี่ไม่ถูกต้อง นี่ต้องเป็นบาปแน่นอน!” ให้เขาจะจงให้ชัดเจนเลยว่า การเชื่อฟังผู้นำด้วยการทำตามที่เขาบอกเป็นการละเมิดบัญญัติของพระเจ้า

เรากำลังถูกขอให้พูดโกหกหรือไม่? เรากำลังถูกขอให้ขโมยบางสิ่งหรือเปล่า?

ในพระคัมภีร์เดิม โยเซฟทำงานในบ้านของโปทิฟาร์ หลายครั้งที่ภรรยาของโปทิฟาร์ขอให้เขามีเพศสัมพันธ์กับเธอ โยเซฟไม่ต้องอธิษฐานเพื่อค้นหาว่าสิ่งที่เขากำลังถูกขอให้ทำนั้นเป็นบาปหรือไม่ เขาเข้าใจชัดเจนในสิ่งที่ภรรยาของโปทิฟาร์ต้องการและเขารู้ว่าหากเขาเชื่อฟังเธอ เขาก็จะทำบาปต่อพระเจ้า เราสามารถอ่านเรื่องราวทั้งหมดนี้ได้จากปฐมกาลบทที่ 39

ข. จงค้นหาเหตุผลหลักที่ทำให้ผู้นำจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้น

นี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด! หากเราไม่เข้าใจเหตุผลหลักของผู้นำที่บอกเราให้ทำสิ่งนี้แล้ว เราก็จะไม่สามารถตอบสนองอย่างเหมาะสม

เมื่อเราค้นพบเหตุผลหลักที่ทำให้เราจึงถูกบอกให้ทำบางสิ่งที่ผิดแล้ว เราจะต้องตัดสินใจว่าตรงกับสี่ประการใดต่อไปนี้

1. เหตุผลหลักนั้นเพื่อประโยชน์ของเราหรือไม่?

ดาเนียลบทที่ 1 ตัวอย่างของดาเนียลและเพื่อนๆ ที่กำลังได้รับการฝึกอบรมนั้น ผู้นำของพวกเขาต้องการมอบสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อชายหนุ่มเหล่านี้ ผู้นำคนนั้นไม่ได้กำลังพยายามให้ดาเนียลและเพื่อนอีกสามคนทำบาป เจตนาของเขาก็เพื่อจัดเตรียมอาหารที่ดีที่สุดเพื่อว่าพวกเขาทุกคนจะมีสุขภาพที่ดี

2. เหตุผลหลักนั้นเพื่อให้เราทำบาปหรือไม่?

ปฐมกาลบทที่ 39 และดาเนียลบทที่ 3 เพื่อเป็นตัวอย่างของเรื่องนี้ ในปฐมกาลบทที่ 39 โยเซฟเป็นทาสในเรือนของโปทิฟาร์ ภรรยาของโปทิฟาร์พยายามที่จะเอาตัวโยเซฟมาร่วมหลับนอนกับเธอ เห็นได้ชัดว่าเจตนาของเธอคือทำให้โยเซฟล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า

ในดาเนียลบทที่ 3 นั้นซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโกต้องเผชิญกับการกราบไหว้รูปเคารพ พวกเขาถูกสั่งให้ก้มกราบและนมัสการรูปเคารพที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่กษัตริย์ ชายหนุ่มเหล่านี้เข้าใจคำสั่งชัดเจนและรู้ว่าการทำนี้เป็น การละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ผู้นำในประเทศนั้นแทบจะไม่ใส่ใจพระบัญญัติของพระเจ้าที่พูดเกี่ยวกับการนมัสการพระอื่น

3. ผู้นำกำลังทดสอบเราเพื่อดูว่าเราจะทำอย่างไร?

ดูปฐมกาล 22:1-19 และฮีบรู 11:17-19 พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมให้ฆ่าลูกชายและถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า แต่ว่าพระบัญญัติของพระเจ้าสั่งเราไม่ให้ฆ่าคน ในปฐมกาล 22:1 สรุปว่าพระเจ้าทรงกำลังทดลองใจอับราฮัม

4. ผู้นำกำลังเล่นตลกกับเราหรือเปล่า?

บางครั้งผู้นำจะบอกเราให้ทำบางสิ่ง แต่พวกเขากำลังล้อเราเล่นและไม่ได้ตั้งใจให้เราทำสิ่งที่พวกเขาบอกจริงๆ

ค. ถ้าเหตุผลหลักนั้นเพื่อประโยชน์ของเราโดยที่ไม่ใช่เป็นบาปแล้ว เราก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องเชื่อฟังผู้นำของเรา

1. จงค้นหาว่ามีวิธีใดอีกที่จะทำสิ่งนั้นได้เพื่อเราจะไม่ต้องทำบาป

แน่ใจว่าวิธีการของเรา (ทางเลือกที่สร้างสรรค์ของเรา) จะทำให้เป้าหมายของผู้นำของเราสำเร็จได้ในดาเนียลบทที่ 1 ดาเนียลได้พบอีกหนึ่งวิธีเพื่อรักษาตนเองให้มีสุขภาพดี และวิธีการของเขาไม่เป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติข้อใดเลย ในขณะที่การเชื่อฟังคำสั่งเดิมจะละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า จงเป็นคนที่คุณคิดอย่างสร้างสรรค์! จงพยายามที่จะทำให้วิธีการของเราง่ายขึ้น จงอธิษฐานและทูลขอพระเจ้าให้ช่วยเราให้คิดออกว่ามีวิธีการอื่นที่สร้างสรรค์เพื่อเราจะทำสิ่งนั้นให้สำเร็จได้

2. จงพูดคุยกับผู้นำของเรา

จงแสดงท่าทีที่เชื่อฟังและความปรารถนาที่จะเชื่อฟังผู้นำ จงบอกว่าเราต้องการที่จะช่วยเขาหรือเธอให้บรรลุเป้าหมายนั้น

จงแนะนำวิธีที่จะทำสิ่งนั้นกับผู้นำ อธิบายให้เขาหรือเธอรู้ว่าทำไมเราจึงต้องการที่จะทำสิ่งนั้นโดยใช้วิธีหนึ่ง อธิบายถึงสถานการณ์ทั้งหมด อย่าเรียกร้องให้ผู้นำอนุญาตให้เราทำสิ่งนั้นตามวิธีการของเรา อย่างกล่าวโทษหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำ

3. จงใช้เวลาแก่พระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้นำ

หากพระเจ้าทรงต้องการที่จะให้ผู้นำเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาหรือเธอ พระองค์จะทรงใส่ความกดดันบนผู้นำเอง จงเตรียมตัวสำหรับความกดดันที่ผู้นำจะใส่ให้กับเรา แรงกดดันนี้เพื่อประโยชน์ของเราเอง คือเพื่อช่วยเราให้ได้พัฒนาคุณลักษณะชีวิตต่างๆ ที่พระเจ้าทรงต้องการให้เรา

ง. ถ้าเหตุผลหลักนั้นเพื่อให้เราทำบาปแล้ว เราก็คงมีความ รับผิดชอบที่จะไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา

ดูดาเนียลบทที่ 3 เพื่อเป็นหนึ่งในตัวอย่างของเรื่องนี้ การรู้เจตนาที่ชัดเจนของผู้นำว่าต้องการให้เราทำบาปหรือไม่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเรามองเรื่องราวในดาเนียลบทที่ 3 เราจะเห็นชายทั้งสามที่เปี่ยมด้วยความกล้าหาญแต่ยังคงสุภาพต่อกษัตริย์

ในปัจจุบันนี้คริสเตียนมักถูกขอให้ทำบาปอยู่เรื่อยๆ เช่น ในที่ทำงาน เจ้านายมักขอให้พวกเขาเปลี่ยนรายงานเพื่อทำให้สถานการณ์ดูเหมือนว่าทุกอย่างเป็นไปได้ดีและเพื่อปกปิดปัญหาของงานนั้น จะเห็นได้ชัดว่าคริสเตียนกำลังถูกขอให้โกหก

สถานการณ์อื่นในการทำงานนี้คือ การขายสินค้าซึ่งเจ้านายบอกพนักงานขายให้โกหกลูกค้า ทำให้ลูกค้าเชื่อมั่นและซื้อรถยนต์ หรือสินค้าอะไรก็ตามที่พวกเขากำลังจำหน่าย

1. จงพูดคุยกับผู้นำของเรา

จงแสดงความนับถือต่อผู้นำของเรา จงแสดงท่าทีที่เชื่อฟังต่อผู้นำของเรา

จงถามผู้นำว่าอะไรคือเหตุผลสำคัญของพวกเขาที่กำลังบอกให้เราทำสิ่งนี้ แน่ใจว่าเราเข้าใจคำตอบอย่างถูกต้อง บางทีเหตุผลหลักของพวกเขาอาจต่างจากที่เราคิด บางทีเหตุผลหลักอาจไม่ใช่เพื่อให้เราทำบาปก็ได้

จงอธิบายกับผู้นำว่าทำไมเราจึงคิดว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผิด และทำไมเราจึงไม่สามารถเชื่อฟังคำสั่งนั้น อย่างไรก็ตามโทษผู้นำเมื่อเราอธิบายว่าทำไมเราจึงไม่สามารถเชื่อฟัง

2. จงใช้เวลาแก่พระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้นำ

หากพระเจ้าทรงต้องการที่จะให้ผู้นำเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาหรือเธอ พระองค์จะทรงใส่ความคิดค้นบนผู้นำเอง จงเตรียมตัวสำหรับความคิดค้นที่ผู้นำจะใส่ให้กับเรา แรงกดดันนี้เพื่อประโยชน์ของเราเอง คือเพื่อช่วยให้เราได้พัฒนาคุณลักษณะชีวิตต่างๆ ที่พระเจ้าทรงต้องการให้เรามี

สภานิต 21:1 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

**พระทัยพระราชเป็นเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์ของพระเจ้า พระเจ้าจะหันไป
ไหนๆ ตามแต่พระองค์ทรงโปรด**

นี่เป็นข้อพระธรรมที่ยากที่จะเชื่อเพราะว่าบ่อยครั้งเราไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจบางอย่างที่พวกผู้นำของเราได้ทำ “ถ้าหากพระเจ้าเป็นผู้ชี้นำแก่พวกผู้นำแล้วล่ะก็ พระองค์คงกำลังสืบสนอะไรอยู่แน่ๆ”

ข้อพระธรรมนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเห็นด้วยกับทุกการตัดสินใจที่ผู้นำทำ แต่พระสัญญานี้ก็กล่าวไว้ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูผู้นำและพระองค์สามารถชี้แนะให้พวกเขาเปลี่ยนการตัดสินใจได้ เหมือนเช่นที่พระเจ้าทรงสามารถเปลี่ยนทิศทางการไหลของกระแสน้ำนั่นเอง

ส่วนที่ยากสำหรับเราก็คือการรอคอยพระเจ้า นั่นหมายความว่า การยอมให้พระเจ้าทำสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ว่าดีที่สุด บ่อยครั้งเราต้องการให้ผู้อื่นเกิดการเปลี่ยนแปลงแบบทันทีทันใด แต่น้อยครั้งมากที่จะเกิดขึ้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราควรมองหาวิถีของพระเจ้าจากความทุกข์ยากลำบากนี้ พระเจ้าทรงมีสติปัญญามากมายที่จะให้แก่เรา

3. จงเต็มใจที่จะทนทุกข์กับผลลัพธ์ของการทำสิ่งที่ถูกต้อง

ใน 1 เปโตร 2:20 ได้ให้คำแนะนำในภาคปฏิบัติบางอย่างเกี่ยวกับผลลัพธ์แห่งการทนทุกข์ของเราอันเนื่องจากการทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า

1 เปโตร 2:20 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไรถ้าเราทำความชั่วและเราถูกเขียนเพราะการกระทำชั่วนั้น แม้เราจะอดทนต่อการถูกเขียนด้วยความอดกลั้น แต่ว่าถ้าเราทั้งหลายกระทำการดีและทนเอาเมื่อตกทุกข์ยาก เพราะการดีนั้นเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

พระคัมภีร์ข้อนี้พูดถึงสถานการณ์สองอย่าง อย่างแรกคือการทนทุกข์กับผลลัพธ์จากการทำสิ่งที่ผิด และอย่างที่สองพูดถึงการทนทุกข์เมื่อเราทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า หากผู้นำของเราปฏิเสธที่จะเปลี่ยนความคิด เราก็มีความรับผิดชอบที่จะไม่เชื่อฟังและยอมทนทุกข์อย่างเจียมๆ กับผลลัพธ์นั้น

การรับการลงโทษไว้อย่างเจียมๆ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำได้ นั่นอาจจะหมายถึงการสูญเสียอาชีพของเรา วันที่พระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่นคือแบบอย่างที่ดีของการทนทุกข์กับผลลัพธ์อย่างเจียมๆ ขณะที่ทรงทำสิ่งที่ถูกต้อง

การทนทุกข์เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราเสมอ การสูญเสียงานจะเป็นประโยชน์กับเราได้อย่างไร? เราต้องมองสิ่งที่เกิดขึ้นจากมุมมองของพระเจ้า สิ่งแรก พระเจ้าทรงเป็นผู้จัดเตรียมของเรา พระองค์ทรงสามารถเห็นสถานการณ์ที่ยากลำบากนี้ไปสู่สถานการณ์ซึ่งกลายเป็นประโยชน์มากที่สุดแก่เราได้

พระเจ้าอาจจัดเตรียมงานที่ดีกว่าให้แก่เรา แต่แม้ว่าพระองค์จะไม่ได้ทำเช่นนั้นและเราต้องจบลงที่การทำงานที่ได้เงินเดือนน้อยกว่า เราก็ยังมั่นใจได้ว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา การมีจิตสำนึกที่ขอบนั้นเป็นสิ่งที่มีความหมายยิ่งกว่าการดำรงชีวิตอยู่ในบาปกับอาชีพที่สร้างรายได้มากมาย

พระเจ้าทรงต้องการที่จะใช้สถานการณ์เหล่านี้เพื่อพัฒนาคุณสมบัติภายในเพื่อเราจะเป็นคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จ โดยปกติแล้วหลายครั้งที่เราทนทุกข์นั้นมากจากเหตุหนึ่งเหตุใดในสามเหตุผลนี้

1. ทำที่ที่ไม่ดีของเรา
2. การขาดความสร้างสรรค์ของเรา
3. การไม่เชื่อฟังของเรา

เมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้าอย่างดีที่สุดแล้ว เราก็มั่นใจได้ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้เติบโตขึ้น การเชื่อฟังพระเจ้าของโยเซฟในปฐมกาลบทที่ 39 ทำให้เขาจบลงที่การติดคุกเพราะการเชื่อฟังนั้น แม้ขณะอยู่ในคุก เขาก็ยังคงรับใช้พระเจ้า ในที่สุดพระเจ้าได้ทรงใช้เขาอย่างยิ่งใหญ่เมื่อเขากลายมาเป็นผู้ช่วยของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์

4. จงออกจากสถานการณ์ที่ถูกทำทารุณ

บางคนอาจเผชิญกับสถานการณ์ที่ถูกทำทารุณกรรม หญิงสาววัยยี่สิบเอ็ดปีคนหนึ่งอาศัยอยู่กับบิดาตลอดช่วงวัยรุ่น เธอถูกบิดาทำทารุณกรรมทางเพศ แม้ว่าเธอจะอายุ 21 ปีแล้ว เขาก็ยังทำทารุณกรรมทางเพศต่อเธออยู่ ในขณะที่บิดาทำทารุณกรรมทางเพศต่อเธอนั้น เขาได้รับใช้ในคริสตจักรตำแหน่งมัคนายกด้วย เขาได้รับความเคารพอย่างสูงจากผู้คนในคริสตจักรแห่งนั้น

จากชนบประเพณีของครอบครัวและคริสตจักรได้สอนให้เคารพนับถือพ่อแม่ แม้เธอรู้ว่าสิ่งที่พ่อทำต่อเธอนั้นเป็นสิ่งที่ผิดบาป แต่เธอก็ไม่มีความกล้าหาญพอที่จะเปิดเผยบาปของเขา แม้ว่าเธอจะร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียนคนหนึ่งแล้วเธอก็ยังไม่เต็มใจที่จะแยกตัวออกมาจากครอบครัวและไม่ให้เกียรติพ่อของเธอ

อะไรคือสิ่งที่คนๆ หนึ่งควรจะทำเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกทำทารุณกรรมเช่นนี้? ขั้นตอนต่างๆ ในบทเรียนนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับความบาปในลักษณะนี้ เราไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานการณ์นั้น เพื่อจะ “ให้เวลาพระเจ้าที่จะเปลี่ยนความคิดของพวกเขา”

พระคัมภีร์พูดไว้ชัดเจนว่าความบาปจำเป็นต้องได้รับการเปิดเผย ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะอนุญาตให้บางคนทำทารุณกรรมทางเพศต่อเราหรือทำร้ายร่างกายเรา ขั้นตอนแรกก็คือออกจากสถานการณ์ที่ถูกทารุณกรรมทันที หลังจากนั้นเราต้องปกป้องตนเองไม่ให้ใครทารุณกรรมเราอีกต่อไป นั่นคือเราต้องอยู่กับคนที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับเราพวกเขาจะช่วยปกป้องเราให้ปลอดภัยได้

บทสรุป

บทเรียนทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ยาก หวังว่าเราจะไม่ต้องเผชิญกับปัญหาในลักษณะเหล่านี้บ่อยนัก แต่ถ้าปัญหาเหล่านี้เข้ามาในเส้นทางชีวิตของเรา เราต้องอธิษฐานและแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อเราจะตอบสนองในวิถีทางที่ถวายเกียรติแด่พระองค์

ทั้งโยเซฟและดาเนียลเป็นแบบอย่างที่ดีที่ชัดเจนเรื่องการไม่เชื่อฟังผู้นำในแบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ชายทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าและปรารถนาที่จะเป็นคนที่เชื่อฟัง ความปรารถนาของพวกเขาที่จะเชื่อฟังพระเจ้าคือสิ่งที่ขับเคลื่อนพวกเขาสู่การเลือกที่จะไม่เชื่อฟังผู้นำของตน พวกเขาแสดงการไม่เชื่อฟังไม่ใช่ด้วยท่าทีที่เป็นกบฏ เพราะในขณะที่พวกเขากำลังไม่เชื่อฟังผู้นำ พวกเขาก็ได้เชื่อฟังพระเจ้าอย่างดีที่สุด

แม้ในเวลาที่เราเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุด หากเราได้อุทิศตัวที่จะเชื่อฟังพระเจ้าโดยยินดีจ่ายราคาทุกอย่างแล้วพระเจ้าก็จะประทานฤทธิ์อำนาจและสติปัญญาให้แก่เราเพื่อเราจะทำการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 5

ผลลัพธ์ของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา

เราไม่จำเป็นต้องมองไปไกลนักเพื่อจะเห็นผลลัพธ์ของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา หลายครั้งเราล้มเหลวในการคิดถึงผลลัพธ์ของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังในขณะที่เราเผชิญกับการทดลองที่จะไม่เชื่อฟังผู้นำ พระคัมภีร์ได้ให้ตัวอย่างบุคคลเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังผู้มีสิทธิอำนาจไว้มากมาย

ขณะที่เรามองดูผลลัพธ์ของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา สิ่งนี้จะมีอิทธิพลที่ทรงพลังในการจูงใจเราให้เชื่อฟังผู้นำ เป็นเรื่องง่ายที่จะมองดูสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วพูดทันทีว่า “นี่เป็นเรื่องที่เง่า เราจะไม่ทำอย่างนั้นแน่ เรารู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา”

แต่ถ้าเราจะหยุดคิดและมองดูที่ผลของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังผู้นำ เราก็จะมองเห็นผลกระทบในระยะยาวจากการตัดสินใจของเรา อย่าปล่อยให้อารมณ์ในปัจจุบันปล้นเอาการมองเห็นประโยชน์ในระยะยาวจากการเชื่อฟังไป รวมถึงผลลัพธ์ที่นำสู่ความเสียหายจากการไม่เชื่อฟังนั้นด้วย

ก. ผลลัพธ์ของการเชื่อฟังผู้นำของเรา

เมื่อเราเลือกที่จะเชื่อฟังผู้นำ บ่อยครั้งเราจะเห็นประโยชน์ของการตัดสินใจที่ฉลาดนี้ บางทีเราอาจรู้จากประสบการณ์ว่าการเชื่อฟังผู้นำไม่ได้ทำให้ปัญหาทั้งหมดของเราหายไป ที่จริงบางครั้งการเชื่อฟังผู้นำนั้นเป็นงานที่หนักและสร้างปัญหามากยิ่งขึ้น พระคัมภีร์ไม่ได้สัญญาว่าชีวิตจะมีแต่รอยยิ้มและความสุขไปเสียทั้งหมดเพียงเพราะว่าเราเชื่อฟังผู้นำ

การเชื่อฟังอาจเป็นสิ่งที่ยากในช่วงเริ่มต้น แต่ประโยชน์ในระยะยาวนั้นจะดีขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไป

1. การเชื่อฟังของเราจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นอย่างไร?

การเชื่อฟังจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของเรากับผู้คนมากมาย ไม่เพียงต่อผู้นำที่บอกเราว่าต้องทำอะไรเท่านั้น จงคิดถึงสถานการณ์ล่าสุดที่เราเชื่อฟังผู้นำบางคน ใช้ถามคำถามนี้กับสถานการณ์นั้น “การเชื่อฟังผู้นำคนนี้ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นอย่างไร?”

1. พระเจ้า
2. พ่อแม่และครอบครัวของเรา
3. ลูกๆ ของเรา (ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต)
4. เพื่อนๆ ของเรา
5. คนที่เราทำงานด้วย
6. คนอื่นที่อยู่รอบตัวเรา

หนึ่งในบทเรียนชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่เราสามารถเรียนรู้ก็คือ การเชื่อฟังเป็นหนทางแห่งความสัมพันธ์ที่ดีกับคนอื่น การเชื่อฟังจะสร้างสะพานเชื่อมถึงผู้คนมากมาย แต่การไม่เชื่อฟังจะทำลายความสัมพันธ์ที่พังกับผู้คน การเชื่อฟังเป็นเส้นทางสู่ความเป็นผู้ใหญ่

เมื่อพระเยซูทรงเป็นเด็กที่กำลังเติบโตขึ้นในบ้านของพ่อแม่ พระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์ทรงจำเรอวัยในด้านสติปัญญาและเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและต่อคนทั้งปวง พระองค์ทรงดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟัง

ลูกา 2:51-52 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้การปกครองของเขา [โยเซฟและมารีย์] พระเยซูก็ได้จำเรอขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ยอมรับจากพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

2. พระเจ้าทรงมองการเชื่อฟังอย่างไร?

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าปัญหาหลายอย่างสามารถหลีกเลี่ยงได้หากเราเชื่อฟังพวกผู้นำ โครงการที่ 7 ในสมุดบันทึกโครงการจะให้เราเขียนผลลัพธ์ของการเชื่อฟังผู้นำของเรา

มีพระคัมภีร์ที่พูดถึงผลลัพธ์บางอย่างของการเชื่อฟัง

1. ปฐมกาล 24
2. 1 พงศกษัตริย์ 17:8-23

3. สุภาษิต 2:1-2
4. สุภาษิต 6:20-24
5. สุภาษิต 13:13
6. สุภาษิต 28:7
7. โรม 13:1-6
8. เอเฟซัส 6:1-3
9. เอเฟซัส 6:5-8
10. ฮีบรู 5:8-9, ฮีบรู 13:17
11. 1 เปโตร 2:13-17

ยังมีข้อพระคัมภีร์อีกมากมายที่สอนเรื่องเดียวกันนี้ นั่นคือ พระเจ้าได้ทรงวางลำดับความสำคัญของการเชื่อฟังผู้นำไว้ในจุดที่สูง พระคัมภีร์ยังชี้ให้เห็นพระสัญญาของพระเจ้าที่จะอวยพรเราหากเราเชื่อฟังผู้นำของเรา

3. การเชื่อฟังเปลี่ยนชีวิตของเราอย่างไรบ้าง?

ขณะที่เราพัฒนาท่าทีที่เชื่อฟังตามที่เราได้กล่าวถึงในบทเรียนที่ 1 นั้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เราเชื่อฟังผู้นำของเราได้ง่ายขึ้น การกระทำที่เชื่อฟังจะนำสู่การเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิต การเชื่อฟังจะช่วยให้เราพัฒนาคุณสมบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณ ให้เรามาดูคุณสมบัติดังกล่าวสักสองประการ นั่นคือ การควบคุมตนเอง และความไว้วางใจ

ก. การพัฒนาการควบคุมตนเอง

ในบทเรียนที่ 2 เราได้พูดถึงการพัฒนาการเชื่อฟังในสามระดับ เมื่อเราทำให้สามระดับนี้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเราแล้วเราก็จะเริ่มเติบโตขึ้นในการควบคุมตนเอง เราเลือกที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยตนเองไม่ใช่เพียงเพื่อจะหลีกเลี่ยงการลงโทษที่เจ็บปวดแต่เพราะเรารู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เรารู้ว่าการเชื่อฟังทำให้พระเจ้าพอพระทัย

สามระดับของการเชื่อฟัง

1. จงเชื่อฟังเพราะว่าเราถูกบอกให้ทำสิ่งนั้น
2. จงเชื่อฟังและค้นหาเหตุผลหลักว่าทำไมผู้นำจึงบอกเราให้ทำสิ่งนั้น
3. จงเชื่อฟังด้วยตัวเองเพราะว่าเป็นสิ่งถูกต้องที่จะทำ

การควบคุมตนเองเป็นสิ่งที่อยู่ภายในขอบเขตที่เราและผู้นำของเราได้กำหนดขึ้นเพื่อเรา ยิ่งเราพัฒนาการควบคุมตนเองได้มากเท่าไรเราก็จะยิ่งต้านทานการทดลองให้ทำบาปได้ง่ายขึ้นเท่านั้น

ข. การพัฒนาความไว้วางใจ

การเชื่อฟังจะช่วยให้เราพัฒนาคุณลักษณะชีวิตเรื่องความไว้วางใจ ขณะที่เราเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงใช้การเชื่อฟังผู้นำของเราเพื่อช่วยให้เราเรียนรู้การเป็นคนในแบบที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็น

ความไว้วางใจจะช่วยให้เราเติบโตขึ้นสูงสุดที่เราสามารถพูดได้ว่า “เราสามารถวางใจผู้นำของเรา เพราะว่าเราวางใจพระเจ้า” นี่ไม่ใช่การเชื่อฟังที่มีขอบเขต แต่เป็นความไว้วางใจที่ได้ผ่านการพิจารณาแล้ว เรายังต้องเข้าหาพระเจ้าเพื่อจะรับความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการตอบสนองต่อผู้นำของเราด้วย เมื่อพวกผู้นำทำสิ่งที่ผิดพลาดเราจะยังคงรักษาความสัมพันธ์ไว้ได้อย่างไร?

แม้ในยามที่เราเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากต่างๆ เพราะเหตุที่ผู้นำทำผิดพลาดหรือขาดตกบกพร่องในบางเรื่อง เรายังมั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะไม่ผิดพลาดที่อนุญาตให้เราต้องเผชิญกับสถานการณ์นี้ ขณะที่เราเชื่อฟังผู้นำและเติบโตอย่างต่อเนื่องเราก็จะเรียนรู้ที่จะไว้วางใจผู้นำในแบบที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราวางใจพวกเขา

ข. ผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา

เป็นเรื่องง่ายที่จะหาข้อแก้ตัวให้กับการไม่เชื่อฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเราเป็นคนนั้นที่กำลังไม่เชื่อฟัง! บางทีเราอาจคิดว่าเป็นกฎเกณฑ์ที่ใช้ไม่ได้ หรือเราอาจเชื่อมั่นว่าผู้นำไม่ยุติธรรม เป็นไปได้ที่เราอาจคิดถึงข้อแก้ตัวที่ดีอีกมากมายที่ผู้คนจะมีให้การไม่เชื่อฟังนั้น แต่ข้อแก้ตัวทั้งหมดนี้ไม่อาจเปลี่ยนข้อเท็จจริงที่ว่า นั่นเป็นพฤติกรรมของการไม่เชื่อฟัง เราได้พูดถึงโอกาสอันน้อยนิดที่ผู้นำจะบอกให้เราทำบางสิ่งที่ละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า

โดยปกติแล้วมีผลลัพธ์ที่ชัดเจนสำหรับการไม่เชื่อฟังกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ซึ่งกำหนดขึ้นโดยผู้นำของเรา บางครั้งผลลัพธ์นั้นก็เกิดขึ้นทันทีทันใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังเฝ้าดูคนที่ จะฝ่าไฟแดง

เมื่อผลลัพธ์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นในทันทีบางคนอาจหลอกตัวเองว่าพวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงโทษของพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังได้ เพราะเขาไม่ได้เผชิญกับผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟัง

พระเจ้าสามารถเปิดเผยการไม่เชื่อฟังนั้นได้ พระองค์มิได้หวั่นไหวต่อพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของเรา หากการลงโทษนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เขาก็จะต้องเผชิญกับการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าภายหลังความตาย

1. อะไรคือผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟัง?

มีผลลัพธ์ที่แตกต่างกันอยู่สี่ชนิด ซึ่งบ่อยครั้งจะเกี่ยวพันกับการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง เราจำเป็นต้องพิจารณาอย่างเอาใจใส่ในผลลัพธ์เหล่านี้ที่ละอย่าง เพื่อเราจะสามารถเข้าใจว่าแต่ละอย่างนั้นเกี่ยวข้องกับ ความไม่เชื่อฟังอย่างไรบ้าง

ก. ผลลัพธ์ตามธรรมชาติ

พ่อแม่บอกกับลูกว่า “อย่าแตะต้องเตาไฟ มันร้อน” ถ้าหากลูกไม่เชื่อฟังและไปสัมผัสเตาไฟนั้น **ผลลัพธ์ตามธรรมชาติ** จากการกระทำที่ไม่เชื่อฟังนั้นก็คือว่า เด็กอาจทำให้นิ้วมือของตนไหม้พอง

ผลลัพธ์ตามธรรมชาติ คือ ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติจากการกระทำบางอย่าง ผลลัพธ์เหล่านี้ไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกับการติสสอนหรือการลงโทษ เมื่อเราไม่เชื่อฟังผู้นำ่อมมีผลลัพธ์เกิดขึ้นเสมอ เราอาจไม่ถูกจับในทุกครั้งที่เราไม่เชื่อฟังผู้นำของเราแต่จะมีผลกระทบบางอย่างหลงเหลืออยู่จากการไม่เชื่อฟังเสมอ

ผลลัพธ์ที่รุนแรงอย่างหนึ่งของการไม่เชื่อฟังก็คือ เราจะเริ่มพัฒนาท่าทีที่ก่อให้เกิดการไม่เชื่อฟังผู้นำท่าทีที่ไม่เชื่อฟังเหล่านี้จะทำให้ยิ่งยากที่เราจะเชื่อฟังผู้นำเมื่อเกิดสิ่งใดในอนาคตด้วย (ดูกาลาเทีย 6:7-10)

ข. การติสสอน

เมื่อเราไม่เชื่อฟังผู้นำหลายครั้งพวกเขาอาจจะติสสอนเรา **การติสสอน** มีแนวคิดเดียวกับการแก้ไขปัญหาคือ เป้าหมายของการติสสอนก็เพื่อช่วยให้ดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง หรือเลือกที่จะเชื่อฟังในคราวหน้าเมื่อเราเผชิญกับสถานการณ์อย่างเดียวกันนี้ ฮีบรู 12:7-11 ได้ให้เหตุผลว่าทำไมผู้นำจึงติสสอนเรา

ฮีบรู 12:7-11 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

เราทั้งหลายจงรับและทนเอาเถอะเพราะเป็นการติสสอน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเราในฐานะที่เราเป็นบุตรของพระองค์ ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสสอนเขาบ้าง แต่ถ้าเราทั้งหลายไม่ได้ถูกติสสอนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เราก็ไม่ได้เป็นบุตรแต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายมีบิดาเป็นมนุษย์ที่ได้ติสสอนเรา และเราก็นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะอยู่ได้บังคับของพระบิดาแห่ง

วิญญาณจิตและมีชีวิตจำเรณูมิใช่หรือ เพราะบิดาที่เป็นมนุษย์ดีสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อยตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงดีสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในวิสุทธิภาพของพระองค์ เมื่อมีการดีสอนนั้นดูไม่เป็นที่ชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ต่อมาภายหลังก็จะก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง

พระคัมภีร์บางฉบับได้ใช้คำว่า “ลงโทษ” แทนคำว่าดีสอน ในหลายกรณี คำว่าการลงโทษถูกใช้ในความหมายที่กว้างมากเพื่อรวมเอาทุกรูปแบบของการดีสอนหรือการแก้ไขไว้ด้วยกัน

การดีสอนนำเอาองค์ประกอบของความหวังมาด้วย การดีสอนมาพร้อมกับความหวังที่จะนำสู่การเปลี่ยนแปลงด้านบวกในชีวิตของคนที่ไม่เชื่อฟังนั้น ไม่ว่าจะมีการดีสอนในรูปแบบใดก็ตามมา การกระทำนั้นควรจะมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนในการนำคนๆ นั้นไปสู่ความเข้าใจว่าอะไรคือวิถีทางที่ถูกต้องที่ควรเดินไป

ยิ่งเราเรียนรู้บทเรียนของการดีสอนได้รวดเร็วมากเท่าไร ชีวิตของเราก็จะยิ่งง่ายมากขึ้นเท่านั้น การไม่เชื่อฟังจะนำเราสู่เส้นทางแห่งการทำลาย การดีสอนสามารถนำเราให้กลับสู่เส้นทางที่ถูกต้อง

ค. การลงโทษ

การลงโทษมีความหมายว่า ประสบการณ์ที่เจ็บปวดบางอย่างเพื่อเป็นการลงโทษสำหรับการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง การลงโทษจะนำเอาแนวคิดที่ว่าเมื่อเราไม่เชื่อฟังผู้นำเราควรรับการทรมานทุกข์สำหรับการกระทำทั้งหลายนั้น

การลงโทษไม่ได้รวมถึงเป้าหมายในการช่วยแก้ไขปัญหามาเสมอไป เพราะมุ่งเน้นที่การจ่ายค่าตอบแทนสำหรับความผิดนั้นที่เราได้ทำไป หนึ่งในเป้าหมายของการลงโทษก็คือการทำให้เรารู้สึกเจ็บปวดอย่างมาก เสียจนเราหยุดพฤติกรรมแห่งการไม่เชื่อฟังนั้น

การลงโทษไม่จำเป็นต้องรวมถึงการสอนที่ว่าจะเป็นคนที่ไม่เชื่อฟังได้อย่างไร เพราะนั่นเป็นเป้าหมายพื้นฐานของการดีสอน แต่การลงโทษอยู่บนหลักการชีวิตที่ว่า “ความเจ็บปวดจะจูงใจให้เกิดการเปลี่ยนแปลง”

ในสังคมของเรา เราอาจถูกเรียกร้องให้จ่ายค่าปรับหากเราละเมิดกฎหมายบางอย่าง ตัวอย่างเช่น การละเมิดกฎจราจร การกระทำอื่นๆ ของการไม่เชื่อฟังอาจก่อให้เกิดความร้ายแรงที่มากกว่าการลงโทษซึ่งรวมถึงการต้องโทษในเรือนจำ

ง. การแก้แค้น

การแก้แค้นเน้นที่การตอบแทนแก่คนที่ได้กระทำผิด หากจิมไลต์น้องชายตัวน้อยของเรา เราก็คงจะไล่ตีจิมเป็นการตอบแทน หรือไม่ก็ให้เพื่อนของเราทำการแก้แค้นแทนเรา การแก้แค้นเป็นการฉวยเอาความรับผิดชอบของการลงโทษบุคคลผู้ซึ่งได้กระทำความผิดนั้นมาไว้ในมือของตนเอง

การแก้แค้นจะไม่ยอมรับรู้ถึงสิทธิอำนาจ ความสัมพันธ์ และความรับผิดชอบ ซึ่งผู้นำต้องทำการตีสอนแก่บุคคลซึ่งไม่เชื่อฟังนั้น โรม 12:17-21 อธิบายถึงสิ่งที่คริสเตียนควรทำเกี่ยวกับการแก้แค้น พระเจ้าตรัสว่า “จงมอบการแก้แค้นไว้แก่เรา”

โรม 12:17-21 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ใครๆ ก็เห็นว่าดี ถ้าเป็นได้คือเท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับเรา จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ดูก่อน เราผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการแก้แค้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง” อย่าแก้แค้นเลย ถ้าศัตรูของเราให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสมถ่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

เมื่อเราทำการแก้แค้นคนที่ทำความผิดบางอย่าง เราก็ได้ขีดขวางสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการที่จะทำในสถานการณ์นี้ เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะวางสถานการณ์ที่เจ็บปวดเหล่านี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและบอกพระองค์ว่า “พระเจ้า ข้าพระองค์ขอสละสิทธิของข้าพระองค์ในการแก้แค้นคนๆ นี้”

2. การไม่เชื่อฟังส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นอย่างไรบ้าง?

การไม่เชื่อฟังส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับผู้คนมากมาย ไม่เพียงต่อผู้นำที่บอกให้เราทำสิ่งนั้นเท่านั้น หลายครั้งเราไม่ได้คิดว่าการไม่เชื่อฟังของเรานั้นจะส่งผลต่อคนอื่นอย่างไร จงคิดถึงสถานการณ์ล่าสุดที่เราไม่เชื่อฟังหนึ่งในบรรดาผู้นำของเรา แล้วถามตัวเองด้วยคำถามนี้ “พฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของเราส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นอย่างไรบ้าง?”

1. พระเจ้า
2. พ่อแม่และครอบครัวของเรา

3. ลูกๆ ของเรา (ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต)
4. เพื่อนๆ ของเรา
5. คนที่เราทำงานด้วย
6. คนที่อยู่รอบตัวเรา

เมื่อเราเชื่อว่าเราสามารถไม่เชื่อฟังผู้นำได้ เราก็ได้กำหนดวิธีการตอบสนองแบบตายตัว การไม่เชื่อฟังบ่อยครั้งเป็นการกระตุ้นให้เกิดความขัดแย้ง ดังที่การไม่เชื่อฟังนำความขัดแย้งมาสู่ความสัมพันธ์ของเรา บ่อยครั้งนำไปสู่ความแตกแยกในความสัมพันธ์นั้นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเราปฏิเสธที่จะรับว่าการไม่เชื่อฟังของเราเป็นสิ่งที่ผิด

3. พระเจ้าทรงมองเรื่องการไม่เชื่อฟังอย่างไร?

พระคัมภีร์ให้ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคนไม่เชื่อฟังคนที่มีสิทธิอำนาจ โคธการที่ 8 ในคู่มือการเรียนการสอนจะให้เราเขียนผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา ในที่นี้มีพระคัมภีร์บางส่วนซึ่งจะบอกผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟัง

1. ปฐมกาลบทที่ 39
2. 1 ซามูเอล 13 และ 14
3. สุภาพษิต 13:13
4. สุภาพษิต 5:12-14
5. สุภาพษิต 15:9-10
6. กิจการฯ 5:17-41
7. โรม 13:1-6
8. 2 โครินธ์ 10:6
9. 1 เปโตร 2:13-17

มีพระคัมภีร์ข้อใดอีกที่แสดงให้เห็นภาพของการไม่เชื่อฟัง? จงเขียนข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นไว้ข้างๆ ข้อพระคัมภีร์ที่ได้ให้ไว้ด้านบน

พระเจ้าทรงทำให้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเมื่อเราไม่เชื่อฟังผู้นำ เราก็ไม่เชื่อฟังพระองค์จริงๆ และเราได้ดูกรณียกเว้นซึ่งมีอยู่น้อยมากในบทเรียนที่ 4 แล้วเช่นกัน

การไม่เชื่อฟังจะก่อให้เกิดความมืดบอดในฝ่ายจิตวิญญาณ การกระทำที่ไม่เชื่อฟังของเรานั้นบ่อยครั้งถูกห่อหุ้มด้วยรูปแบบความคิดที่ว่า “เรารู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา ไม่มีใครบังคับให้เราทำสิ่งที่โง่เขลานี้ได้!”

เมื่อเราไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา เรากำลังหันหลังให้พระเจ้า เราได้มุ่งไปสู่เส้นทางของภาพลวงตาและความมืดบอด หากเราไม่หยุดการไม่เชื่อฟังสิ่งนี้จะนำเราไปสู่ความพินาศ เราต้องตรวจสอบตามความเป็นจริงและถามตนเองว่า “เรากำลังปล่อยให้ทำที่ที่ต้อตั้งในชีวิตปิดกั้นเราจากการเห็นสิ่งที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงมีสำหรับเราหรือไม่?”

4. ความจำเป็นของการติสสอนและการลงโทษในปัจจุบัน

การอ่านเรื่องการเชื่อฟังในหนังสือเล่มนี้จะไม่สามารถเปลี่ยนชีวิตของเราโดยอัตโนมัติ เราได้ดูวิธีการที่เราสามารถเชื่อฟังผู้นำของเรา เราได้อภิปรายถึงประโยชน์ของการเชื่อฟังและผลลัพธ์ด้านลบของการไม่เชื่อฟังผู้นำของเรา

แต่ประเด็นเรื่องการเชื่อฟังไม่ได้เป็นเพียงแค่ทฤษฎีเท่านั้น เราทุกคนล้วนเผชิญกับสถานการณ์เหล่านี้เกือบทุกวันเราต้องเผชิญกับการตัดสินใจที่ว่า “เราจะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟัง?” นี่ไม่ใช่แค่บทเรียนหนึ่งที่เรากำลังต้องรอคอยสักหกเดือนหรือหนึ่งปีก่อนที่เราจะสามารถประยุกต์ใช้บทเรียนนี้ได้ โอกาสของการประยุกต์ใช้สิ่งนี้ในชีวิตของเรานั้นดูเหมือนว่ากำลังจะมาในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า หากเร็วกว่านั้น เราควรทำอย่างไร?

พวกเราส่วนใหญ่ยังคงติดันรนต่อสู้กับการเชื่อฟัง การกระทำที่ไม่เชื่อฟังนำมาซึ่งการติสสอน พระเจ้าทรงวางผู้นำไว้ในชีวิตของเราและหนึ่งในความรับผิดชอบของพวกเขาก็คือติสสอนเราเมื่อเราล้มเหลวในการเชื่อฟัง ผู้นำบางคนอาจปฏิเสธความรับผิดชอบที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขาและไม่ติสสอนเรา ขณะที่ผู้นำบางคนอาจไปอีกทางและลงโทษเราโดยวิธีการที่ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

ดังนั้น เมื่อเราถูกติสสอนหรือถูกลงโทษ พระเจ้าทรงกำลังให้โอกาสเราในการเปลี่ยนแปลง นั่นคือการเติบโตขึ้น การตัดสินใจเป็นของเรา เราจะตอบสนองอย่างไร?

ฮีบรู 12:11 ฉบับสมาคมพระคริสตธรรม TH1971

เมื่อมีการติสสอนนั้นดูไม่เป็นที่ชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ต่อมากายหลังก็จะก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรม
นั่นเอง

การเตือนวิธีใดเป็นประโยชน์กับเรามากที่สุด? นี่เป็นคำถามที่ยากสำหรับผู้ส่วนใหญ่ที่จะตอบ พวกเขาจะสามารถเตือนเราด้วยวิธีใดจึงจะช่วยให้เราตัดสินใจเปลี่ยนแปลงในทางบวกแบบที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราทำ?

หากเราเป็นผู้ที่อยู่ในสถานะของการเป็นผู้นำและจำเป็นต้องเตือนคนอื่น เช่น ลูกของเรา เพื่อนร่วมงานในโครงการของเรา หรือในกรณีอื่นแล้วละก็ เราก็มีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น เราจะเตือนคนเหล่านี้ในวิถีทางที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างไร?

มีประเด็นหนึ่งที่ชัดเจน นั่นคือการเตือนนั้นดูเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเราในอีกหลายปีข้างหน้า เพราะว่าพวกเราทุกคนล้วนเผชิญกับโอกาสใหม่ของการไม่เชื่อฟัง น่าเศร้าที่จะพูดว่าพวกเราส่วนใหญ่ตกลงไปจากมาตรฐานของพระเจ้าในเรื่องการเชื่อฟัง และเราจำเป็นต้องได้รับการเตือน

บทสรุป

เป็นไปได้ว่าการเชื่อฟังผู้นำของเราอาจเป็นหนึ่งในบทเรียนที่ยากที่สุดที่จะเรียนรู้ในชีวิต อย่างไรก็ตาม ยิ่งเราทำให้การเชื่อฟังเป็นสิ่งที่คงเส้นคงวาในชีวิตของเราได้เร็วมากเท่าไร เราก็จะได้รับประโยชน์ที่มาพร้อมกับการเชื่อฟังได้เร็วขึ้นเท่านั้น

การเชื่อฟังเป็นส่วนสำคัญของการเจริญเติบโต นั่นคือการกลายเป็นคนที่เป็นผู้ใหญ่ที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็น เรายังคงต้องต่อสู้กันอีกเรื่อยไปและบางที่อาจยังคงต่อสู้อย่างดุเดือดในปัจจุบัน การเลือกที่จะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังนั้นอาจเป็นการต่อสู้ในชีวิตประจำวันของเรา

ขณะที่เรากำลังใส่การเชื่อฟังสามระดับนี้เข้าไปในชีวิตของเรา เราแน่ใจได้ว่าสิ่งนี้จะนำเราสู่เส้นทางแห่งสันติสุขอันใหญ่ การทำเช่นนี้ยังเป็นหนทางที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับคนอื่นด้วย อย่างที่อัครทูตเปาโลกล่าวถึงว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงมีไว้สำหรับเรา